

NIEUWE AVONTUREN

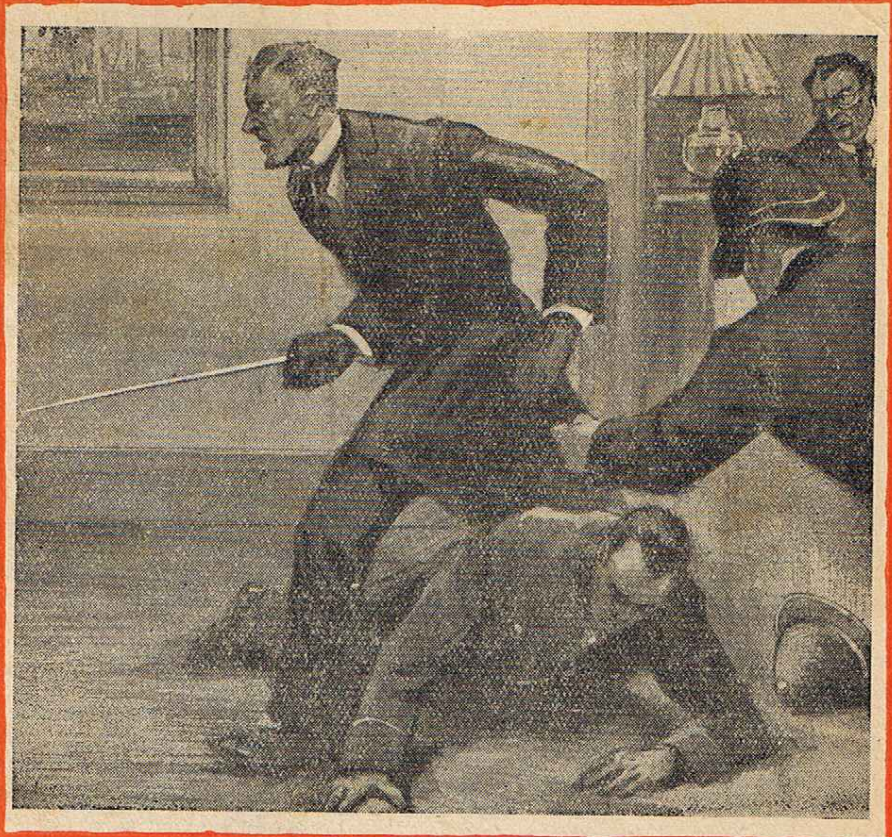
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Sensatie in de Opera

Nr 2083

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Sensatie in de Opera

HOOFDSTUK I.

EEN BRUTALE ROOF

Het was die avond zeer vol in de grote, overdadig gedecoreerde zaal van de Grote Opera te Londen.

De wereldberoemde tenor Caruso zou zingen. Een zijner glansrollen, de herzog in Rigoletto.

Het leek alsof de tijdsomstandigheden plotseling geen gewicht meer in de schaal legden, alsof alle zaken eensklaps weer winsten opleverden, wanneer men keek naar die zaal vol goed geklede mensen, waar geen enkele plaats onbezet was, en de goedkoopste plaats kostte die avond, twee shillings, helemaal onder de hanebalken.

Ook in de loges, in hoefijzervorm twee étages boven elkander, langs de zaalwanden aangebracht, was geen plaats onbezet.

En toch had het drukke, nauwelijks onderdrukte gefluister, dat voor het begin van de voorstelling door de zaal ging, niet in de eerste plaats de beroemde Italiaanse tenor tot onderwerp.

Men sprak over zaken, die lijnrecht in tegenstelling stonden met alles wat Bel Canto heet.

Om een lange zaak kort te maken, zeer velen van die dames en heren in

avondtoilet spraken zeer druk over een zekere Mister X.

En dat was niet verwonderlijk, want zelfs in een wereldstad als Londen, waar iedere tien minuten iets buitensporigs voorvalt, hadden naam en daden van dat personage opzien gebaard, ofschoon deze misdadiger pas onlangs ten tonele was verschenen.

Ja, een misdadiger! En een buitengewoon brutale, schrandere en ondernemende misdadiger! Het zal noodzakelijk zijn, wil men hetgeen gaat volgen, goed begrijpen, zo kort mogelijk na te gaan, wat deze geheimzinnige, nog door geen mensenoog geziene misdadiger reeds had bedreven, ofschoon de politie er nog altijd niet in geslaagd was hem zelf op te sporen.

Sedert enige weken werd Londen bezocht door een ware plaag van nachtelijke overvallen, die even gedurfd als eenvoudig waren en altijd zonder de minste hapering, bijna steeds op dezelfde wijze waren verlopen. In de late avonduren kwam het slachtoffer, onbewust van enig gevaar, rustig aanwandelen; plotseling scheen hij een soort elektrische schok te krijgen, hij viel neer, onmiddellijk kwam er hulp opdagen in de vorm van bereidwillige lieden, waarbij een van die lieden kans zag hem binnen enkele seconden te ontlasten van een portefeuille, die altijd dik was volgepropt met bankbiljetten, ook in al die gevallen, waarin de bezitter gewoonlijk zo goed als nooit met een groter bedrag dan een paar pond sterling in zijn zak liep!

Dat was al raadselachtig genoeg, maar de zaak werd nog vreemder, omdat geen enkele der slachtoffers zich nauwkeurig kon herinneren wat er eigenlijk met hem gebeurd was.

Het werd al heel spoedig angstaanjagend, want die overvallen hadden plaats met de regelmaat van een uurwerk en in verschillende, ver uiteen gelegen wijken van de wereldstad.

Zoals reeds gezegd, het zonderlinge was, dat al die heren, die daar maar zo plotseling, als door de bliksem getroffen op de grond vielen, zeer goed

voorzien waren van geld en dat zij speciaal voor die noodlottige avond dat geld bij zich schenen te hebben gestoken. Waarom zij dat gedaan hadden, dat wisten zij volstrekt niet meer en daarin school nu juist het wonderlijke!

In een enkel geval betrof het zelfs een nog jonge man, die met een zeer groot bedrag van zijn patroon in zijn zak rondwandelde, zonder zich naderhand te kunnen herinneren, hoe dat bedrag daarin was gekomen en de zaak zou er zeker lelijk genoeg voor hem hebben uitgezien, als gelukkig niet juist tegen die tijd een glimp van de waarheid tot de hersenen van de heren in Scotland Yard was doorgedrongen.

Men was op Scotland Yard, het hoofdkwartier van de Londense politie te weten gekomen, dat de dader een hypnotiseur was, die zijn aanstaande slachtoffers zorgvuldig uitkoos, hun levenswijze bestuurde en vervolgens op de een of andere manier met hen in aanraking wist te komen. Zodra hij zijn slachtoffer had gebiologeerd, legde hij het zijn wil op en gaf hun het bevel, op een zeker uur op een bepaalde plaats met een nauwkeurig vastgesteld bedrag aan geld bij zich, te verschijnen.

En dat was nimmer mislukt; iedereen had als een lam gehoorzaamd aan dat bevel, wel te verstaan, zonder het zelf te weten! Totdat er eensklaps een einde kwam aan die serie kunstig opgezette en even handig uitgevoerde overvallen, omdat er in Londen een man leefde, die niet gevoelig was voor de ogen van een hypnotiseur en die de truc reeds lang doorzien had, vóór de politie nog aan de mogelijkheid van hypnose en mesmerisme dacht.

Die man heette John Raffles, althans onder die naam was hij bekend en had hij zich trouwens later ook bekend gemaakt aan de thans in voorarrest zittende hypnotiseur Robert Clynch, die enige tijd later een langdurige gevangenisstraf tegen zich zou horen eisen.

Raffles had aanstonds begrepen hoe hij de zaak moest aanvatten en hij wist de aandacht op zich te vestigen van Clynch, of liever van diens geheimzinnige lastgever, die Mister X genoemd

werd. Raffles deed zich voor als een zeer rijk Russisch juwelier, hij slaagde er in dat er in een paar bladen over hem werd geschreven en mijnheer Clynch liep er blindelings in, bezocht hem, hypnotiseerde hem — tenminste dat dacht hij — en moest toen de bittere vruchten plukken van die onvoorzichtigheid. Het zou ons te ver voeren om hier te verhalen hoe de val werkte, die Raffles zo kunstig had opgezet. Het zij genoeg, mede te delen, dat Clynch erin liep, nadat reeds een handlanger van hem was gepakt, die zelfs bijna een volledige bekentenis aflegde. Bijna — want mister X, de man achter de schermen, de man die aan de touwtjes trok — die kreeg het publiek, dat de rechtszaal tot in de nok vulde, helaas, niet te zien. Niet alleen dat Clynch hem niet wilde verraden, hij zou het eenvoudig niet hebben gekund.

Er bestond een goed georganiseerde, kleine bende, o, zeker, maar hoe de chef van die bende er uitzag, daar had zelfs geen enkele van de bendeleden het flauwste vermoeden van. Slechts twee personen, Clynch en zijn maat Armstrong, wisten althans hoe zijn gestalte er ongeveer uitzag, maar zijn gelaatstreken konden zij onmogelijk beschrijven, want hij verscheen niet anders voor hun ogen, dan met het gehele hoofd gewikkeld in een soort van zak van zwarte zijde, waarin zich slechts twee kleine, ronde gaten bevonden, teneinde er doorheen te kunnen zien.

Die geheimzinnige Mister X was dus nog steeds op vrije voeten en, ofschoon hij zijn hypnotiseur kwijt was, vreesde men algemeen, dat hij de partij niet zo spoedig gewonnen zou geven en thans, in afwachting van een even goede plaatsvervanger van Clynch, wellicht 'n andere methode zou toepassen, om zich geld te verschaffen.

Welnu, het was over deze man, het was over het thans hangend proces, dat binnen een paar dagen beëindigd zou zijn, en het was ook zeker niet het minst over John Raffles, dat thans zo druk gefluisterd werd in de fauteuils, in de stalletjes, in de loges, en in wat de Londenaar de « pit » noemt.

Het mag echter zeker een vraagstuk worden genoemd, of die vele dames, die daar voor een klein en soms een groot fortuin aan juwelen om de hals, of rond de armen droegen, een les hadden getrokken uit het gebeurde, en speciale voorzorgen hadden genomen tegen roofovervallen. Zeer waarschijnlijk waren zij in hun eigen auto komen aanrijden, met een begeleider naast zich en het is even waarschijnlijk, dat geen hunner ook maar een seconde dacht aan de mogelijkheid, als slachtoffer te vallen van een hypnotiseur. En daarbij vergaten die dames natuurlijk, dat een hypnotiseur, die zijn vak verstaat, de macht heeft zijn slachtoffer dagen te voren te biologeren. Zij kunnen aan hun slachtoffer, onder hypnose een bevel suggereren, zonder dat het daarvan bewust is en zonder dat het zich kan herinneren de hypnotiseur ooit van te voren te hebben gezien. Zo'n man kan zich voordoen als brievenbesteller, kruier, ja zelfs als een slagerneg.

Men was dus volkomen gerust, nam elkander scherp op, zoals dat altijd het geval is waar veel vrouwen bijeen zijn en wachtte op de dingen, die komen zouden.

Het was warm in de zaal en velen wuifden zich koelte toe met hun programma's, die knisterden als dorre bladeren in de herfst.

Het was nog vijf minuten vóór de eerste maten zouden weerklinken van de opgewekte dansmuziek, waarmede Rigoletto inzet, toen nogmaals een logedeur geopend werd door de kleine hand van een coquette oeuvreuse, en een heer en dame binnentraden, die plaats moesten nemen op de derde en vierde stoel, daar de eerste en de tweede reeds bezet waren.

Het was een van de kleinere loges en meer plaatsen waren daarin niet.

De binnentredende dame kon omstreeks dertig jaar zijn en zelfs de nijdigste critiek zou moeten toegeven, dat ze zeer mooi was. Tal van Londenaars kenden haar trouwens zeer goed, tenminste van uiterlijk, want zij was een van de meest bekende en geliefde ac-

trices van het ogenblik, Maud Ingerstone.

Niemand echter kende de heer, die haar vergezelde. In ieder geval was het niet haar man, de bankier Bernard Mackay.

Maar als zij niet mooi was geweest, dan zou zij misschien toch wel de aandacht hebben getrokken door het bijzonder fraaie, driedubbele snoer van diamanten, dat om haar slanke hals lag en door de braceletten, eveneens uit snoeren diamanten bestaande, die om haar fijne polsen waren bevestigd.

En alsof deze sieraden nog niet voldoende waren, droeg Miss Ingestone in het rosblonde haar een kleine ster van zachtglanzende parelen, die vreemd maar bevallig afstaken tegen de kleur van haar krullend haar, en tenslotte nog een hanger van safieren en robijnen op haar boezem.

— Goede hemel, een wandelende juwelierswinkel! fluisterde, drie loges verder, een jongeman met grote, blauwe ogen, tot een heer met een ernstig, knap gelaat en donkergrijze ogen, die naast hem zat en die op strenge toon terugfluisterde:

— Stil Charles! Zulke uitdrukkingen gebruikt men niet, zeker niet met betrekking tot de mooiste actrice van Londen. Je zoudt trouwens ook moeten zwijgen, omdat er begonnen wordt!

Inderdaad, het orkest had ingezet en de eigenaardig schrale, speeldoosachtige dansmuziek, die uitsluitend door strijkinstrumenten wordt gespeeld, waarmede dit tragische meesterwerk van Verdi begint, klonk uit de orkestbak.

Caruso bleek op zijn best te zijn. Er was een uitmuntende Rigoletto, eveneens een Italiaan, die schitterend zong en acteerde. Het wereldberoemde quintet was een verrukking voor het oor en reeds na het eerste bedrijf stond half de zaal overeind van geestdrift.

Caruso moest zijn beroemde aria « licht als een vier, die zweeft... » tot tweemaal toe herhalen en toen het scherm voor de pauze viel, stonden er een paar duizend mensen als gekken met programma's en zakdoeken te

zwaaien, die de vermoeide tenor zeven keer lieten terugkeren om te danken.

Maar in de loge van Maud Ingerstone scheen iets te zijn voorgevallen. Er klonk een opgewonden mannenstem, die bijna smekend zei, duidelijk vernembaar boven het geroezemoes van opstaande bezoekers, die zich naar de koffiekamers wilden begeven:

— Maar Maud, wat is er toch? Waarom blijf je zo zitten? Ben je onwel? Als ik eens een dokter...

Die woorden gingen eensklaps over in een kreet van verbazing en ontzetting en dezelfde mannenstem riep:

— Maar..., waar zijn je juwelen? Kom toch tot je zelf!

Het werd plotseling doodstil in de zaal, zo luid had de metgezel van de schone toneelspeelster gesproken, en iedereen staarde nu vol verbazing naar de loge, waarin de twee bezoekers, die op de voorste stoelen zaten, zich verschrikt hadden omgewend en nu naar de vrouw keken, die daar met een doodsbleek gelaat, diep voorovergebogen, op haar plaats was blijven zitten en volstrekt niets scheen te horen van hetgeen er tot haar gezegd werd.

De jongeman van zoeven, met zijn blauwe ogen, was opgestaan en poogde over de hoofden van anderen heen, te zien wat er gaande was, toen zijn oudere metgezel hem fluisterend toebeet:

— Ga eens kijken wat er aan de hand is Charles. Maar niet in de loge zelf! Neem vooral aandachtig de inzittende op van de loge, die naast de hare is gelegen! Ze schijnt bewusteloos te zijn.

Intussen had men nu eindelijk wel begrepen wat er gebeurd was. Er klonken kreten, een paar dames meenden zelfs flauw te moeten vallen en ergens bulderde een stem:

— Politie! Laat alle deuren sluiten! Niemand mag vertrekken.

Immers moest het voor iedereen duidelijk zijn, dat deze zeer brutale diefstal slechts kon hebben plaatsgevonden, toen de zaal geheel donker was en ieders aandacht gevestigd was op de Italiaanse tenor met zijn verrukkelijke stem.

Het spreekt vanzelf, dat er onmiddellijk suppoosten waren komen toelopen en achter hen rekten de ouvreuses verschrikt de halzen. Er ontstond een ogenblik van niet geringe verwarring, totdat er plotseling rust kwam, doordat een kalme, zware en bevelende stem de woorden sprak :

— De bezoekers van deze drie loges mogen hun plaatsen niet verlaten vóór ik daardoe toestemming geef; ik ben inspecteur Sullivan van Scotland Yard.

Het was een lange, donkere, athletisch gebouwde man, in een goedzittende smoking, die de woorden had gesproken.

Hij vestigde zijn ogen nu op de metgezel van de jonge vrouw, die zich met bleek gelaat over haar had heengebogen en haar tot bewustzijn poogde te brengen, en vroeg :

— Uw naam, mijnheer ?

— Ik ben Irwin Bowen, uit Leeds.

— Ik heb u horen roepen, dat de juwelen van deze dame weg waren. Kunt u mij zeggen wat zij gedragen heeft ?

— Wat zij gedragen heeft? Wel man, een kapitaal, antwoordde Bowen.

Hij was een zeer knappe, blonde jongen van een jaar of zesentwintig, met een gebruid gelaat en hazelnootkleurige ogen.

— Beschrijf ze mij zo kort mogelijk, mijnheer; ging Sullivan ongeduldig verder.

— Zij droeg, ten eerste, een collier, samengesteld uit vijf snoeren diamanten, dat door kenners op een waarde van veertigduizend pond sterling werd geschat !

Er ging een kreet van verwondering — waarschijnlijk gemengd met nijd — onder de dames op, die het geweldige bedrag hadden horen noemen, maar alles werd weer stil, toen Sullivan toornig rondkeek.

— Verder droeg zij drie zeer kostbare ringen, ik zie, dat een er van als blijven zitten, een hanger van robijnen, een ster van parelen in het haar, en aan beide polsen een bracelet, zeven rijen breed, eveneens van brillanten,

waarvan ik de waarde niet eens durf taxeren !

— En gij hebt volstrekt niets bemerkt van de roof ? ging Sullivan verder.

— Niets heb ik gemerkt! riep Bowen op een toon van wanhoop. Evenmin heb ik gezien, dat zij onwel werd. Zij is koud ! goede hemel, zij zal toch niet...

Sullivan stapte een trede van de loge af, legde zijn hand op een van de blanke armen en zei kortaf :

— Miss Ingerstone is alleen maar bewusteloos. En natuurlijk is zij bewusteloos gemaakt. Het is slechts de vraag wie het gedaan heeft.

Hij liet een blik uit zijn scherpe, donkere ogen over de inzittenden van de aangrenzende loge gaan, en hield ze tenslotte gevestigd op een slanke, elegante heer, met een begin van kaalhoofdigheid, maar een nog knap gelaat, die vlak naast de beroemde actrice had gezeten, slechts van haar gescheiden door een tussenschot. Allen waren bleek en onrustig, hetgeen ook waarlijk geen wonder en zeer begrijpelijk was.

Er waren twee dames en twee heren, de dames hadden vooraan gezeten, de heren op de tweede rij.

Sullivan vroeg op zijn rustige wijze :

— Heeft geen van de dames of heren iets gezien ?

Neen, niemand had iets gezien.

— Ik zie hier nog een vijfde stoel in deze loge, is die bezet geweest ?

Een van de dames slaakte een kreet en riep opgewonden :

— Ja ! Daar heeft een kleine, donkere man gezeten en ik weet beslist, dat hij er nog was, toen het laatste bedrijf vóór de pauze begon, want toen keek ik toevallig nog eens om, juist toen het licht zou worden uitgedraaid.

Sullivan wendde met een ruk het hoofd om, naar de plek, waar een paar suppoosten en ouvreuses verschrikt bijeenhokten en vroeg :

— Wie is de ouvreuse van deze loges ?

— Dat ben ik, mijnheer ! antwoordde met bedeesde stem een der meisjes, een blondje met vergeet-mij-niet-ogen.

— Heb je tijdens het laatste bedrijf niemand de loge zien verlaten? vroeg Sullivan, haar doorborend aanzien.

— Ik, neen, mijnheer, maar ik ben even weg geweest! antwoordde het blonde kind met bevende stem.

Sullivan bromde iets voor zich heen en zei ongeduldig:

— Weet je tenminste hoe die zwarte, kleine man er uitzag?

— O ja, heel goed! Hij droeg een gouden lofgnet, zo'n ouderwetse, hij was helemaal kaal boven op zijn hoofd,

maar anders nog gitzwart, hij had een dikke neus, die een beetje scheef stond en dikke lippen!

— Dat is tenminste iets! hernam Sullivan. Intussen, hoe het mij ook spijt, ik zal alle dames en heren van deze drie loges moeten verzoeken, hier te blijven tot nader order.

Toen zette hij de beide handen om zijn mond en bulderde naar omlaag:

— Als er een geneesheer in de zaal is, verzoek ik hem hier te komen!

HOOFDSTUK II.

DE OUVREUSE

De dokter kwam, er kwamen er zelfs drie, en wonder boven wonder waren zij het er over eens, dat de dame bewusteloos was.

De zaak veranderde echter van aanzien, zodra het er op aankwam vast te stellen, waaraan die bewusteloosheid viel toe te schrijven, want toen was er van eenstemmigheid geen sprake meer.

— Dan moet het later maar uitgemakt worden! zei Sullivan ongeduldig. In ieder geval is zij buiten bewustzijn en het is nu maar de vraag, hoe men haar het vlugst weer bij kan brengen.

Toen liet zich een kalme stem horen, die toebehoorde aan de afgemeten heer met de grijze ogen, die zoeven de zonderlinge opdracht aan de jongeman met de blauwe ogen had gegeven, een onderzoek in te stellen en die nu zelf naderbij was gekomen en zich had

heengebogen over de bewusteloze, die men reeds naar het goedverlichte voortrek van de loge had gedragen.

— Waarschijnlijk 'n injectie van een zeer sterk mengsel van bijna zuivere nicotine en morfine. Het is duidelijk te bemerken aan haar adem. Als ik een advies mag geven, dan zou het zijn, zo spoedig mogelijk over te gaan tot hartmassage, want als zij veel langer in deze toestand blijft, kan het noodlottige gevolgen hebben; zij is ijskoud en de bloedsomloop is bijna gestremd.

— Bent u zeker van uw zaak, collega? vroeg een der geneesheren op scherpe toon.

— Pardon, deze heer is Lord William Aberdeen, de Vice-President van de Windsor Club! zei Sullivan, die eerst verbaasd had opgezien, met een kort lachje. Ik weet, dat Mylord medicijnen

heeft gestudeerd. Zou zij vervoerd kunnen worden, denkt u ?

— Het is zelfs volstrekt noodzakelijk ! Zij moet dadelijk naar een ziekenhuis worden overgebracht en ik vrees, dat zij wel twee dagen in die toestand zal blijven. Het is dus noodzakelijk de hartklop kunstmatig weer op te wekken.

Sullivan aarzeld thans geen seconde meer. Het bleek dus wel, dat Lord Aberdeen groot gezag had. Een der geneesheren bood dadelijk aan voor opneming in een ziekenhuis te zorgen.

Toen deed zich een geheel nieuwe en onvoorziene complicatie voor, die Sullivan bijna aan de rand van zijn guld bracht, want er ging op deze wijze kostbare tijd verloren.

Het was de metgezel van de schone vrouw, die met bleek gelaat naderbij was gekomen en nu zacht tot Sullivan zei, maar toch luid genoeg dat Lord Aberdeen het kon horen.

— Kan zij, kan Madame niet naar haar eigen huis worden overgebracht ? Kan zij daar niet evengoed behandeld worden ?

— Dat weet ik niet ! antwoordde Sullivan, onzeker. Misschien zou het gaan. Maar in elk geval moet nu toch dadelijk de Heer Mackay opgebeld worden.

— Dat zou niet helpen, Mijnheer Mackay is niet in Londen ! antwoordde Irwin Bowen met een vrij benauwd gezicht, dat Sullivan dadelijk verrast deed opkijken, en zacht deed sissen tussen de tanden.

Hij mompelde in zichzelf.

— Zo, is dat de zaak ? Deze jonge salonjonker wil, naar het schijnt, liever niet weten dat hij vanavond met de vrouw van die jaloerse Otello van een Mackay in de schouwburg is geweest. Er is niets aan te doen, hij zal de straf moeten dragen van zijn overtreding.

Plotseling begonnen nu de telefoons te ratelen, binnengeropen agenten snelden heen en weer, ofwel vatten post voor de deuren der drie loges en zelfs een patrouillewagen kwam in pijlsnelle vaart voorrijden, als het ware in de vlucht gegrepen door een radiografisch bericht, dat door de marconist

« aan boord » van die wagen was opgevangen. Een paar van die voertuigen waren namelijk voorzien van draadloze, en niet zonder resultaat.

Van dat ogenblik af ging alles onder de leiding van Sullivan tamelijk rustig en snel in zijn werk.

Er kwam een autobrancard, Maud Ingerstone werd er op neergelegd, de dragers droegen haar de trappen af, terwijl de politie vrij wat moeite had de nieuwsgierige opdringende voorbijgangers op een afstand te houden — het verhaal van de brutale roof had nu natuurlijk reeds lang de ronde gedaan door de gehele schouwburg, tot zelfs buiten het gebouw — en toen reed men haar naar een kliniek. Achter de auto-brancard reed mijnheer Irwin Bowen in zijn eigen, fraaie wagen, zeer bleek en zeer ongerust en zich het brein martelend met de vraag, hoe men in 's hemelsnaam deze hele geschiedenis, met inbegrip van de juwelenroof, verborgen zou kunnen houden voor mijnheer Bernard Mackay, die niet mak was, neen, om de dode dood niet mak !

En intussen ging in de schouwburg zelf het onderzoek rustig voort, zonder ook maar het minste resultaat op te leveren.

De dames, zowel als de heren, die zich in de drie loges hadden bevonden, werden uitgenodigd een paar agenten te volgen naar het kantoor van de Directie, waar zij zeer zorgvuldig werden gefouilleerd. Het ging niet zonder verzet, zelfs niet zonder heftige protesten en daar was reden voor, want negen of tien van de gefouilleerden behoorden tot aanzienlijke, of althans tot zeer rijke families en moesten feitelijk boven iedere verdenking verheven zijn geweest.

De elfde tenslotte was Bowen geweest, die de voorzichtige Sullivan niet had laten gaan, alvorens ook hij grondig was onderzocht, ofschoon de detective er voor zijn persoon grondig van overtuigd was, dat dit schatrijke jongmens alleen reeds daarom onmogelijk de diefstal kon hebben gepleegd. Ten overvloede : welk een juwelendief zou

op zulk een dwaze wijze en zo luidruchtig de algemene aandacht op het bestolen slachtoffer hebben gevestigd?

En daar zat men nu met tien half dollen schouwburgbezoekers en bezoekers uit de beste kringen, die een voor een wraak zwoeren en reeds nu dreigden met interpellaties in het Lagerhuis.

Zulke dreigementen hoorde men niet uit de mond van de elegante heer met de beginnende kaalhoofdigheid, die in de aangrenzende loge, naast de actrice had gezeten. Die heer was nummer twaalf en hij was de laatste, die werd gefouilleerd. Hij gedroeg zich daarbij volkomen kalm, zonder al te veel ongeduld aan de dag te leggen.

De naam van deze eenzame schouwburgbezoeker was Alonso Perez, gelijk overigens uit een visitekaartje bleek, dat zich met nog een paar andere bevond in een elegant, klein etui van rood leer. Hij gaf als zijn beroep op «rentenier» en men zal moeten toegeven, dat dat tegenwoordig iets heel bijzonders is.

Hij droeg weinig sieraden, maar die enkele getuigden van een fijne smaak. Voorts gaf hij op, aan het Peruaans Gezantschap verbonden te zijn geweest, gehuwd te zijn geweest met een Engelse dame en dat alles klopte in de perfectie.

Zijn naam en zijn adres werden natuurlijk genoteerd en toen kon men onmogelijk iets anders doen, dan de voorstelling weer laten beginnen. Ook was het onmogelijk en misschien wel overbodig naar het zwarte, kleine kaalhoofdige heertje te gaan zoeken, dat niet was teruggekeerd en waarvan dus, niet zonder enige grond, mocht worden aangenomen, dat hij iets uitstaande had met de juwelenroof, stellig een van de brutaalste, die vermeld staan in de annalen der Londense politie.

Lord Aberdeen en zijn secretaris Charles Brand echter, schenen plotseeling iedere belangstelling voor de gouden stem van de Italiaanse tenor te hebben verloren en stonden fluisterend met elkander te beraadslagen in een stil hoekje van de zeer grote koffiekamer, waar de zuinige kellners aanstonds alle

lichten, op een enkel na, weer hadden uitgedraaid.

— Heb je nog iets bijzonders kunnen ontdekken, Charles?

— Niets, dat ook niet aan Sullivan of aan jou bekend is, Edward. Het is volgens mij zo goed als zeker, dat dat kleine, zwarte heertje de schuldige is. Ik voor mij vind het echter raadselachtig, hoe hij haar een injectie heeft kunnen geven, zonder dat zij er iets van merkte, en dat nogal van die vijfde stoel af.

— Dat zal hij wel niet gedaan hebben, maar de man, die voor hem zat, Charles, zei de grote avonturier koeltjes.

Brand keek hem ontdaan aan en fluissterde:

— Die Peruaan? Maar dat komt mij bijna onmogelijk voor! Waar had hij dan, om maar iets te noemen, de buit moeten laten?

— Een zonderlinge vraag! Die zou hij natuurlijk zeer goed aan het zwarte heertje hebben kunnen geven. Het heertje, op wiens kaalhoofdigheid, zo zeer de aandacht was gevallen.

— Maar, acht je het bestaanbaar, dat men een dame, al is ze dan al bewusteloos, in een volle schouwburg van al haar juwelen berooft?

Raffles keek zijn trouwe helper strak aan, met iets spottends in zijn blik en antwoordde toen met een licht schouderophalen:

— Als het gebeurd is, zouden wij dan niet verstandig doen, het bestaanbaar te achten? Het is een feit; het is geschied; kortom, de juwelen zijn gestolen en zij zijn gestolen in die loge.

— De vrouw was echt bewusteloos en haar toestand is zelfs vrij ernstig!

— En, Bowen? Charles, ik zou nog eerder willen aannemen, dat ik zelf de juwelen heb gerold — het is helaas niet zo — dan dat dat verliefde kalf iets dergelijks zou hebben durven doen! Neen, hij is er stellig volkomen onschuldig aan. Ik kom nog even terug op de kansen van de dief, die hij had om zijn slag onopgemerkt te slaan. Vergeet niet, dat alles daartoe medewerkte. De gehele zaal hing als het ware aan de lippen van de beroemde tenor. De loge

was zeer donker, het toneel daarentegen helder verlicht en niemand sloeg er acht op, dat de vrouw bewusteloos raakte en dat snelle, stille handen haar beroofden van haar juwelen. Bedenk ook, dat er niemand achter die twee zat, die het zien kon! De man met de vlugge vingers heeft toen onmiddellijk de buit benevens het injectiespuitje, ter hand gesteld aan zijn medeplichtige, die er als een haas mee verdween.

— En als die ouvreuse maar op haar post was geweest, hernam Brand, dan zou zij hem hebben kunnen vasthouden.

— Geloof je? vroeg Raffles spottend. Waaruit had zij dan moeten opmaken, dat hij zijn zakken gevuld had met ongeveer vijftigduizend pond sterling aan juwelen? De zaak is...

Raffles hield plotseling op en keek door de wijdgeopende deuren in de brede wandelgang met zijn marmeren vloer, die om de loges heenliep.

Brand zag dat zijn ogen een eigenaardige uitdrukking hadden gekregen. Hij zelf zag eerst niets en toen pas ontdekte hij in de vaagverlichte gang het witte coquette schortje van de ouvreuse, die weer plichtmatig op haar krukje zat, naast een van de logedeuren.

Na een paar seconden zei Raffles, zacht:

— Blijf jij hier en vertoon je vooral niet. Caruso kun je nog wel eens horen, trouwens, wij hebben nog maar tien minuten tot aan het slot.

— Wat moet ik hier doen? vroeg Brand niet zonder verbazing.

— Wachten op het einde van de voorstelling.

— En dan?

— Dan ga je naar huis en je wacht op mij. Maar je kunt evengoed naar bed gaan. Ik denk, dat ik pas zeer laat zal thuiskomen, of, beter gezegd, zeer vroeg.

— Wat ben je voornemens? vroeg Brand, wiens verbazing toenam.

— Ik wil die aardige blondine eens nalopen! Het is een ernstige zaak! Neen, stil nu, want aanstonds is de opera uit en dan zou mijn proef niet meer kunnen slagen. Tot straks en ver-

veel je niet al te erg. Blijf hier tot alle bezoekers weg zijn.

Hij knikte Brand nog even toe en het volgende ogenblik was hij verdwenen.

Niet echter door de brede gangdeur, maar door het smalle deurtje naast het buffet, bestemd voor de buffetjuffrouw en het bedienend personeel.

Ook hier scheen de Grote Avonturier dus wel voortreffelijk de weg te kennen.

Langs een omweg en in een bijna volkomen duisternis moest hij nu zeker de hoofdgang weer bereikt hebben, want een ogenblikje later zag Brand vanuit zijn hoekje Raffles haastig komen aanlopen.

Nog vóór de ouvreuse kon opstaan, wierp Raffles haar een geldstuk toe, dat het blonde kind gretig opving en toen ging ze Raffles vlug voor naar de vestiaire. Dat was een minuut of vier vóór het slotaccord zou weerklinken.

Weer even later liep Raffles opnieuw voorbij, thans gekleed in zijn lichte overjas en met zijn chapeau claque op.

Brand bleef rustig waar hij was, niet te veel begrijpend van Raffles' bedoelingen; het duurde nog bijna een kwartier vóór er wat rust kwam in de gang en toen mengde hij zich onder de bezoekers, ging naar de vestiaire en zag daar hoe het blonde kind ijverig meehielp bij het uitreiken van de jassen, bontmantels, hoeden en regenschermen.

Enige minuten later stond hij zelf op straat, keek nog even rond, of hij Raffles soms kon ontdekken en zocht toen in de file de auto op, met de reusachtige Henderson achter het stuurwiel, die Raffles en hem naar de Opera had gevoerd, half en half verwachtend, dat hij de blauwe limousine niet op haar plaats zou vinden.

Zij stond er echter wel degelijk, maar Henderson miste natuurlijk onmiddellijk Raffles en vroeg zacht, aan zijn pet tikkend:

— Nog op mylord wachten, mijnheer Brand?

— Neen, James, rijdt maar gerust naar huis. Mylord is nogwat blijven plakken.

Henderson trok zijn wenkbrauwen hoog op, ~~grijnsachte eens, schijde zich~~

in het geval en drukte de starterknop in.

Twintig minuten later ongeveer bevond Brand zich in het kleine herenhuis in de Cromwellstreet, dat hij met Raffles, Henderson en de stokoude Franse kamerbediende Gaston bewoonde.

Daar hij volstrekt geen slaap had en misschien ook niet zou hebben kunnen slapen, begaf hij zich dadelijk naar de bibliotheek, liet Gaston een wijngrocje gereedmaken en een paar sandwiches brengen, nam een krant en wachtte toen op de terugkomst van Raffles.

Hij moest zijn geduld wel oefenen die avond, want de vergulde wijzers van de fraaie Lodewijk XV-pendule op de grote wit en rose marmeren schoorsteenmantel, wezen traag het eerste, het tweede en het derde uur na middernacht aan en nog altijd was Raffles niet teruggekeerd.

Tegen half vier begon Brand zich ongerust te maken, toen plotseling het zachte geluid klonk van de huissleutel in het deurslot en even later was Raffles al binnengetreten, onhoorbaar als steeds. Hij glimlachte opgewekt en zijn ogen glinsterden.

— Je hebt iets bizonders ontdekt, dat kan ik duidelijk aan je gelaat zien! zei Brand, hem de hand reikend.

— Ditmaal wil ik mijn gelaat die onbescheidenheid dan maar vergeven! zei Raffles lachend. Het was ook wel zeer bijzonder, wat ik ontdekt heb.

Hij wierp zijn overjas, die nu niet meer licht was, maar integendeel bijna zwart — hij had ze eenvoudig binnenstebuiten gekeerd — op een stoel en zei, zich voor Brand plaatsend:

— Wat denk je wat die ouvreuse was?

— Een demi-mondaine misschien?

— Een man, Charles!

Brand slaakte een kreet van verbazing en keek Raffles weifelend aan, die vervolgde:

— Ik kreeg het eerste achterdocht, toen ik het meisje, dat zich onbespied waande, op haar krukje zag zitten in een houding, die een vrouw maar hoogstzelden aanneemt. Ik nam de proef op de som en wierp haar, onvoorbereid als zij was, een geldstuk toe. Zij ving het op, door haar knieën bij elkaar te brengen, hetgeen alleen maar een man zal doen, als hij een hem toegeworpen ding wil opvangen. Dat alles is heel bekend en jij weet het ook. En toen had ik zekerheid. Ik ben het lieve wicht nagegaan, tot wat waarschijnlijk haar eigen woning is; ik wist het dak te bereiken, een trap af te dalen en haar te bespieden, uiteraard een zeer onschuldig tijdverdrijf, nu zij een man bleek te zijn. En weet je wie zich daar bij haar voegde, of liever bij hem, vóór er een half uur verlopen was?

— Hoe kan ik dat weten?

— De man met de kale kop! En nu komt misschien een nog grotere verrassing, Charles, dat kaalhoofdige heertje was een heel mooi, donker, jong meisje! Het evenwicht was dus, om zo te zeggen, weer hersteld, en van de juistheid van hetgeen ik je nu vertel kon ik mij overtuigen, door wat langer op mijn post te blijven.

— En de juwelen?

Brand had dit bijna uitgeschreeuwd, ademloos van verbazing:

— Helaas, die waren al weer in andere handen overgegaan, natuurlijk in de handen van Mister X!

HOOFDSTUK III.

DE JACHT OP DE JUWELEN

Brand stond Raffles enige tijd verbluft aan te kijken en stotterde toen :

— Mister X ? Is hij dan, heeft hij dan wéér de hand in deze brutale roof ?

— Dat schijnt zo ! antwoordde Raffles droogjes . Die twee mensen spraken er over, zij noemden hem bij die naam, twijfel is buitengesloten. Het was inderdaad de kleine, zwarte, kaalhoofdige man, die geen man bleek te zijn, die de juwelen ter hand gesteld kreeg van de eigenlijke dief, die natuurlijk geen ander kan zijn geweest dan die elegante Peruaan. Natuurlijk had ook de man, die naast het slachtoffer zat, het kunnen doen, maar Irwin Bowen is daar de man niet toe. Ik schakelde hem al dadelijk uit. Hij is een goede sul en ik begrijp zelfs nu nog niet, hoe hij het heeft durven wagen, een kleine flirt aan te gaan met de vrouw van zulk een bulderbas, zulk een geweldenaar als Bernard Mackay, die in staat zou zijn hem in kleine stukjes te breken.

— Is het niet méér dan een flirt ? opperde Brand.

— Dat geloof ik haast niet. Intussen betwijfel ik dat mijnheer Mackay, die zeer jaloers is, dat zal goedkeuren. En onze Bowen bevindt zich in een uiterst onaangenaam parket, nu hij, nolens volens, betrokken is bij de beroving van Mackay's vrouw. Neen ik zou liever niet in de schoenen willen staan van die jeugdige, onvoorzichtige aanbieder !

— Het zal wel met een sissert aflopen ! meende Brand, schouderophalend. Mackay is toch geen kind en moet

begrijpen, dat een zo mooie vrouw als de zijne, die twintig jaar jonger is, die nog altijd nu en dan optreedt, vol levenslust en temperament is, niet onopgemerkt voorbijgaat !

— Daarin zou hij zich kunnen schikken, als de mannen het maar niet deden ! Maar die gaan, helaas, niet voorbij en merken haar op ! En dan komt er nog bij de roof van de juwelen, die hem tot het uiterste zal brengen. Mijnheer Mackay geeft niet gaarne geld uit en hij moet van Maud Ingerstone wel zeer veel houden, om haar zulk een fortuin aan kostelijke juwelen te schenken, want alles wat haar ontstolen is, kwam als het ware uit zijn brandkast. O, er is onweer aan de lucht, wees er maar zeker van.

— Voor ons is de zaak hiermede natuurlijk afgedaan ?

Raffles keek Brand met grote ogen aan, trok zijn wenkbrauwen op en zei verbaasd :

— Hoe kan de zaak voor ons beslist zijn, zolang de juwelen zich bevinden in handen van die geheimzinnige schavuit Mister X ? Natuurlijk begint zij pas.

— O, dan kunnen wij daar nog plezier aan beleven, meende Brand, zuchtend. Het zal ons echter al even onmogelijk zijn, de identiteit van Mister X te ontdekken, als het aan de politie was.

— Ik kan die pessimistische zienswijze niet delen, mijn waarde ! antwoordde Raffles, zijn hoed en zijn over-

jas weer opnemend. Ik ken namelijk op zijn minst twee lieden, die met hem in aanraking komen, de een is een man, die uitmuntend voor vrouw speelt, bijna zo goed als jij, Charles, en de andere is een zeer knap meisje, dat wel buitengewoon onzelfzuchtig moet zijn, om van haar aanvallig, ofschoon wat brutaal gezichtje, de tronie te maken van een kaalhoofdig, niet meer heel jong mannetje. Ik kan je zeggen, dat het een zeer merkwaardig schouwspel was, hoe dat oude heertje, om zo te zeggen, langzaam werd afgepeld en van zijn bolster werd ontdaan, tot er een mooi, slank, misschien wat mager meisje stond.

— Hoe kwam ze aan dat bijna kale hoofd? vroeg Brand.

— Wel, dat was niets anders dan een voortreffelijk gemaakte pruik. Ik zal een illusie moeten laten schieten, Charles, ik meende hier in Londen geen concurrenten te hebben op dat gebied van valse haartooi! Het blijkt nu, dat ik mij heb vergist. Verder was het meisje door een meesterhand gegriemd; zelfs haar neus was voor een deel onecht. Het kostte haar moeite, het goedje weer van haar gezicht te krijgen, maar de gedaanteverwisseling was dan ook fenomenaal. Hetzelfde trouwens gold voor de ouvreuse, die ik reeds aantrof in pantalon en overhemd, want het duurde natuurlijk enige tijd, vóór ik mijn weg naar het dak en vandaar weer naar de flat van deze twee ondernemende en bekwame schelmen had gevonden. En nu zul je zeker wel goedvinden dat ik naar bed ga?

— Maar ik vind het uitstekend en ik verlang zelf niets liever, riep Brand haastig uit.

— Dan zullen wij morgen verder zien, zei Raffles met een glimlach. Die twee kunnen mij nu niet meer ontsnappen. De man mag zich verkleeden zoals hij wil, ik geloof, dat ik hem nu wel dadelijk zou herkennen. Hij is een jaar of twee, drie-en-twintig, heeft nog een heel zacht, meisjesachtig gezicht en hij heet Buster Key.

— En het meisje, ik meen het echte?

— Van haar heb ik alleen de voor- naam leren kennen, Stella, zei Raffles, reeds op de drempel van de deur.

— Wacht nog even, ben je niet hongerig?

— Niet in het minst! Ik heb op weg hierheen aan zo'n koffiestalletje een paar voortreffelijke haringen gekocht, die mij zeldzaam goed gesmaakt hebben.

Brand rilde en herhaalde vol afschuw:

— Aan een koffiestalletje — haring — om drie uur in de nacht!

— Ik behoefde mij niet te schamen, Charles, er stonden nog meer heren rondom die wagen. Onder hen bevond zich onder meer, ook mijnheer Alonso Perez!

Brand had het bijna uitgeschreeuwd en riep opgewonden:

— De volgende seconde heb je hem zeker laten arresteren?

— De volgende seconde liet ik hem rustig in zijn auto stappen en wegrijden. Mijnheer Perez is voorlopig te kostbaar om hem aan te raken.

— Maar hoe kwam hij juist dàar?

— Omdat ik er ook was! Wij kwamen uit hetzelfde huis; alleen verliet hij het reeds een half uur eerder. Natuurlijk was hij er al geweest, om te vernemen of alles goed met de juwelen was afgelopen. Wij hebben nu het trio bij elkaar, en ik hoop het zeer spoedig een zeer schone muziek te laten vertolken: de dansmuziek van go...tukken! Slaap wel, Charles. En moge de nacht raad verschaffen!

Het was bijna negen uur, toen Raffles de volgende morgen, volmaakt uitgerust, fris na zijn ochtendblad, gladgeschoren en met een vrolijk licht in zijn ogen, op de drempel verscheen van Brand's slaapkamer en met zijn metalen stemgeluid riep:

— Uit de veren, luilak! Ben je dan vergeten, dat de morgenstond goud in de mond heeft?

— Ik heb dat nooit een aanbeveling voor de morgenstond gevonden, verklaarde Brand, geeuwend overeind komend en zich uitrekend.

— Laat ik de zegswijze dan veranderen en van het goud diamanten maken, nu je mij met je spitsvondigheden en je al te letterlijke opvatting aan boord komt! Wij moeten aan het werk, Charles!

— Je hebt dat onzalige plan dus nog niet laten varen? Je gaat de strijd aandoen met Mister X?

— Met tien Mistertjes X, als het moet!

— Maar die twee mensen wisten toch evenmin wie hij was! riep Brand wanhopig, de lakens van zich afwerpend.

— Dat is zo. Zij kenden hem evenmin van gelaat, als al zijn andere onderdanen.

— Maar hoe hebben zij hem dan eigenlijk de gestolen sieraden in handen gespeeld?

— Dat schijnt Perez weer te hebben gedaan. Die is tussenpersoon geweest.

— Hij stal dus eerst de juwelen, gaf ze toen aan dat juffertje Stella en ontving ze later weer van haar terug? vroeg Brand, ondanks zichzelf meege-sleept door het onderwerp.

— Dat is volstrekt niets bijzonders. Het hele plan was in tegendeel uiterst schrandere verzonnen. Het is toch duidelijk, dat bij het opgaan van het licht in de zaal de bewusteloosheid en de roef onmiddellijk moesten worden ontdekt en dan was Perez er stellig bij geweest, als men iets op zijn persoon had gevonden. Maar die Perez schijnt bovendien nog een soort luitenant te zijn ook, terwijl Stella en Buster Key slechts mindere goden zijn, zodat het dus heel natuurlijk is, dat hij, toen de toeleg eenmaal gelukt was, de juwelen weer is gaan terughalen, teneinde ze aan de chef te overhandigen.

— Als die Perez Mister X eens zelf was? riep Brand plotseling uit, zijn pyama van donkerrode zijde losknopend, teneinde zijn hoofd onder de ijskoude douche te houden.

Hij keek Raffles vol verwachting aan, doch deze hernam hoofdschuddend:

— Ik geloof, dat Perez wel een half hoofd groter is dan de man, die wij als Mister X hebben leren kennen, jammer genoeg, met een zwarte kap over het hoofd. Maak wat voort, Char-

les, als ik je verzoeken mag, want wij moeten vlug aan de gang. De kerel mag in geen geval tijd krijgen, zijn eigen plannetjes uit te werken.

— Hij zal niets uitwerken, maar de juwelen op een veilige plek bergen, tot de lucht wat minder dreigend is en dan pas zal hij ze trachten te verkopen.

— Des te beter; eerlijk gezegd, heb ik liever de juwelen, dan het geld, dat hij ervoor kan maken. Ik geloof, dat ik er veel meer mee zal kunnen verdienen, want het zou mij verwonderen, als hij hetzelfde afzetgebied had als ik.

Raffles begaf zich naar de ontbijtkamer, liet zijn vingers vlug gaan door een stapeltje brieven naast zijn bord, vond ook een telegram, opende dit, las snel de inhoud en nam toen drie of vier ochtendbladen op, waarmee hij terugkeerde naar de slaapkamer van Brand, die zich voor de spiegel boven de marmeren wastafel stond te scheren.

— Wat is er? vroeg hij. Een tegenslag?

— Dat is het niet. Tenminste, ik geloof niet, dat het dat zal worden. Ik heb nog gister nacht een telegram gezonden naar een zeer goed vriend in Manchester. Ik wilde weten wat Mackay daar uitrustte. Weet je wat hij er deed? Hij trachtte geld op te nemen.

— Geld opnemen? Heeft een man, die zijn vrouw juwelen geeft ter waarde van een half miljoen, geld nodig?

— Dat kan soms voorkomen!

— Maar waarom neemt hij het dan hier niet op?

— Dat is nogal duidelijk, omdat hij het niet weten wil en om zijn crediet niet te schaden. Een bankier, die geld nodig heeft, die gaat lenen, ondertekent, als het ware, zelf zijn doodvonnis.

— Nog een vraag, Edward, waarom verzond je dat telegram om inlichtingen?

— Omdat ik reeds vroeger zonderlinge noten had horen kraken omtrent de positie van Mackay en ik wilde zekerheid hebben. Ik wilde niet graag voor de Koning zijn baard werken, zo-

als de Fransen dat zo aardig zeggen en waarmede zij een arbeid willen aanduiden, die niets oplevert.

Raffles had een der ochtendbladen ter hand genomen en het dubbelgevouwen, las enige tijd staande, zodat men niets hoorde dan het schrapen van het mes over de ingezepte wangen van Brand, waarna deze Raffles hoorde mompelen :

— Waarom heeft de ezel dat gedaan? Dat is wel het domste, waartoe hij kon komen.

— Wie is de man, die je met dat epiteton versiert?

— Irwin Bowen! De domoor is gister nacht plotseling verdwenen, met het onvermijdelijk gevolg, dat hij opnieuw de aandacht van de politie op zich vestigde en nu meer dan ooit. De lezing van het geval, waarin het kleine, zwarte heertje een rol speelt, wordt losgelaten en plotseling is die domkop weer het middelpunt der verdenking. Voor mij staat het vast, dat die jongen op de loop is gegaan voor Mackay en hij heeft er in zijn haast niet aan gedacht, dat dit plotselinge vertrekken, sterk gelijkend op een vlucht, door de politie ook als zodanig zal worden uitgelegd. De verdwijning spreekt sterk in zijn nadeel, dat is duidelijk.

— Maar Irwin Bowen is een zoon van een Lagerhuis-lid. Hij is rijk, hij is verliefd op de vrouw! riep Brand uit. Komaan, hij zal wel in Leeds zitten. Daar kwam hij toch vandaan, zoals hij zei gedurende het eerste verhoor.

— Hij is niet in Leeds. Natuurlijk is dat dadelijk onderzocht. Zijn vader, een rijk fabrikant, woont daar. Hij zelf vertoeft sedert een maand of drie in Londen, zogenaamd in opdracht van zijn vader, en om er zich wat in te werken in de zakenwereld, maar inderdaad om er maar wat rond te hangen, geld uit te geven en zich met mooie vrouwen in de Opera-loges te vertonen. In elk geval heeft men hem niet in Leeds terug kunnen vinden, maar in

Londen is hij ook niet meer. Hij had hier een flat gehuurd, een echte millionairswoning, en zijn kamerbediende heeft verklaard, dat hij om twaalf uur 's nachts, ontdaan, thuiskwam, hem in allerijl een valies liet pakken en om half een al weer verdwenen was, zonder te zeggen waarheen hij ging!

— Dat klinkt inderdaad een beetje verdacht! zei Brand verwonderd, die op dat ogenblik tot het dichtknopen van zijn boord genaderd was. Dat zou stroken met jouw theorie, de theorie van de vlucht voor de verbolgen echtgenoot! Maar is die jongen dan laf?

— Niet bepaald laf, maar waarschijnlijk uiterst beducht voor zijn naam en, dat hoop ik tenminste voor hem, nog meer voor die van de vrouw, die gisteravond in zijn gezelschap was!

— Maar het had niets om het lijf! In deze tijden gaan zeer veel gehuwde vrouwen in gezelschap van andere heren naar een schouwburg, waar iedereen haar immers kan zien!

— Zeg dat eens tegen Mackay en wacht het antwoord af, zei Raffles droogjes. Hij ziet dat heel anders in, en dat wéét Bowen! Als je klaar bent, Charles, zullen wij een wandeling gaan maken door Hyde Park, desnoods te paard, want ik zie, dat je je breeches hebt aangetrokken, en dan zal ik je, als je er tenminste op gesteld bent, de bijzonderheden mededelen van mijn nachtelijke onderneming!

— Zeg mij nu maar aanstonds of je zelf gelooft, die diamanten nog te kunnen buit maken!

— Ik hoop het, en daarom wil ik het ook geloven, Charles. Gaf ik de zaak nu reeds op, dan zou dat de betekenis hebben van een erkenning van Mister X's grotere kracht, en dat zou mijn eigen ijdelheid niet gedogen. Ga mee ontbijten en dan zullen wij in het Park eens praten over een plannetje, teneinde de jacht op de diamanten te hervatten.

HOOFDSTUK IV.

MIJNHEER MACKAY

Mijnheer Mackay stak de sleutel in de huisdeur, na vlug uit de taxi te zijn gesprongen en haastig langs het klinkerpad van de voortuin te zijn gelopen.

Het echtpaar Mackay bewoonde een niet zeer groot, maar fraai huis in het Westen, maar feitelijk was het veel te groot voor hen.

De butler kwam hem haastig tegemoet lopen en ontdeed zijn meester van diens overjas, hoed en valies.

— Mevrouw thuis? vroeg Mackay kortaf.

— Mevrouw is zojuist uit het ziekenhuis teruggekeerd, mijnheer! antwoordde de butler schuw. Mevrouw moet nog rust houden, zei de dokter. De zaak heeft haar erg aangepakt. Ik hoop, dat mijnheer een goede reis heeft gehad.

Mackay gaf niet eens antwoord, maar beklom haastig de brede trap, die dwars over de vestibule liep en opende toen, zonder eerst aan te kloppen, een hoge, witgelakte deur.

Maud Ingerstone zat, of liever lag, bleek nog en kwijnend, op een rustbank en sprak op slepende toon met haar kamenier Gertrude. Maar de twee vrouwen hielden dadelijk verschrikt op, toen Backay binnentrad en op een snelle wenk van haar meesteres ging het meisje vlug en zacht het vertrek uit, door een tweede deur.

— Klop je tegenwoordig niet eens meer aan, als je mijn boudoir binnenkomt, Bernard? vroeg Maud op klagende toon. Je weet toch al alles?

— Voor kloppen is de tijd niet gunstig! antwoordde Mackay grimmig. En natuurlijk weet ik alles, of tenminste heel wat. Want die vervloekte kranten hebben mij ingelicht. Als ik tussen de regels geliefde te lezen, kon ik mij desgewenst verbeelden dat mijn vrouw mij bedroog! Alle duivels, moet mij dat gebeuren, omdat ik toevallig met een der mooiste actrices van Londen getrouwd ben? Maar laat die ellendeling zich voor mij in acht nemen. Eerst zeg jij me de waarheid en dan zal ik de kerel eens gaan opzoeken en hem zeggen hoe ik over hem denk.

— Maar Bernard, er is volstrekt niets voorgevallen, dat niet iedereen mag weten! jammerde de beroemde actrice. Spaar toch mijn zenuwen, wat ik je bidden mag!

— Zijn de mijne gespaard? Heb ik soms niet de gehele nacht moeten reizen, notabene zonder nog mijn doel te hebben bereikt, daarginds? Terwijl ik tracht geld bijeen te krijgen, voert mijn vrouw hier een leventje van vrolijke Frans, vertoont zich in gezelschap van losbollen...

Maud was opgestaan; het was alsof zij plotseling een andere vrouw was geworden. Haar gezicht stond strak, haar houding was koninklijk en haar stem klonk ijskoud, toen zij uit de hoogte tot haar echtgenoot zei:

— Je gaat te ver, Mackay! Mag ik je verzoeken te onthouden tot wie je spreekt? Ik herhaal, dat er niets bijzonders is voorgevallen. Irwin Bowen heeft mij eenvoudig naar de schouwburg ver-

gezeld, want ik wilde Caruso horen!

— Maar ik had je juist volstrekt verboden om met die kerel...

— Alweer dat woord! riep Maud op schelle toon en blijkbaar aan de rand van een bewusteloosheid. Ik verzoek je dringend om mij nu alleen te laten, Bernard, want ik voel mij nog zeer zwak!

— Niet vóór dat ik uit jouw eigen mond de toedracht van de zaak heb gehoord!

— Je zegt, dat je de kranten gelezen hebt, dan moet je ook al op de hoogte zijn! zei Maud stug. Het is gebeurd, zoals het daarin beschreven wordt, ik ben bewusteloos gemaakt door middel van een zeer lichte injectie, die ik nauwelijks heb gevoeld, mijn juwelen zijn mij in die toestand ontstolen, en dat is alles!

— De juwelen kunnen naar de duivel lopen, de hoofdzaak is voor mij de vraag, waarom je tegen mijn instructies hebt gehandeld. Je kent mij slecht, als je gelooft, dat ik die flirt tussen jullie beiden nog langer met een lodderoog zal aanzien! Ik ga nu onmiddellijk naar die Bowen toe.

— Je maakt je bespottelijk! zei Maud schouderophalend. Ik dacht, eerlijk gezegd, dat je veel meer om de verdwenen juwelen zoudt geven.

Mackay haalde zijn schouders op en mompelde iets onverstaanbaars, terwijl hij zijn handen tot vuisten balde.

— Ik ga naar hem toe! herhaalde hij nogmaals. Hij zal mij rekenschap geven!

— Ik denk, dat je hem niet zult thuis treffen! hernam Maud koeltjes. Hij is namelijk gisternacht plotseling uit Londen vertrokken.

— Vertrokken? Zo ineens? vroeg Mackay langzaam.

— En de politie gelooft nu, dat hij de diamanten gestolen heeft! zei de vrouw schamper.

— Maar daar kon de politie wel eens dubbel en dwars gelijk in hebben, schreeuwde Mackay, opgewonden. Wat is er tegen die opvatting in te brengen?

Maud kwam vlak voor hem staan, met de handen in de heupen gesteund,

keek hem eens goed in de ogen en zei toen:

— Mackay, de hemel is mijn getuige, dat ik je niet uit blinde liefde heb getrouwd, maar ik heb je tenminste tot korte tijd geleden kunnen achten. Als je zulke dingen zegt, zal ik zelfs dat beetje achting nog voor je verliezen. Irwin Bowen is geen dief en dat kon je evengoed weten als ik. Als hij zo plotseling is vertrokken, dan deed hij dat uit angst voor jou!

— Dat klinkt bijna te mooi om waar te zijn, zei Mackay honend. Men ziet tegenwoordig wel vreemder dingen gebeuren! Is de dader soms gevat?

— Nog niet, maar dat kan toch niet lang meer duren! Ik wil mijn juwelen ook terug hebben! En jij zorgt, dat zij terugkomen, Bernard, anders sta ik niet voor de gevolgen in.

Op dat ogenblik werd er zacht op de deur geklopt, waardoor het kame-niertje verdwenen was en even later trad Gertrude binnen, met een dagblad in de hand, enigszins bedeesd zeggend:

— Ik heb hier een blad, Madame, daar staat iets in... over... mijnheer Bowen...

— Wat is er met hem? bulderde Mackay, haar het blad uit de hand rukkend.

— De politie te Dover heeft hem in de afgelopen nacht gearresteerd, en nu is hij hier naar Londen teruggebracht.

Maud viel op de sofa neer, volstrekt niet als een heldin uit een drama, wie men de dood op het slagveld van haar geliefde komt berichten, maar eenvoudig als een vrouw, die stomverbaasd is.

Mackay echter liet een schamper lachje horen en riep uit, na snel het blad geraadpleegd te hebben:

— Heb ik je niet gezegd, dat hij verdacht wordt?

— Maar ze kunnen toch niets op zijn persoon gevonden hebben? riep de toneelspeelster heftig. Je zou me dol kunnen maken met je krankzinnige vermoedens.

— Ze hebben natuurlijk niets gevonden, maar wat bewijst dat? Hij kan de rommel al lang aan een medeplichtige hebben ter hand gesteld.

— Praat jij zo over de juwelen, die je mij zelf gegeven hebt? praat jij zo over een waarde van 50.000 pond sterling? Ga alsjeblief de kamer uit, want ik zou vergeten, wat ik aan mij zelf en mijn fatsoen verschuldigd ben.

Mackay was al bij de deur, toen hij zich nog eens omwendde en zei:

— Je dierbare vriend Bowen wordt op dit ogenblik ondervraagd, ik ga eens naar het politiebureau, om inlichtingen. En ik hoop, dat ik je goed nieuws kan melden van je ridder!

De deur kwakte dicht, Maud zonk weer op de divan neer en mompelde voor zich heen, met het fijne kanten zakdoekje tegen de mond gedrukt:

— Waar de kamenier bij is! Zover is het dus al met hem gekomen! Waar zijn mijn hersens geweest, toen ik er in toestemde zijn vrouw te worden? Al was hij nog tienmaal zo rijk geweest, ik had hem moeten afwijzen! Maar zijn goud heeft me verblind, gekkin die ik was!

En tot Gertrude, die besluiteloos bij de deur was blijven staan, zachter dan zij meestal tegen het meisje placht te spreken:

— Wat zegt het blad nog meer dan dat onzinnige bericht van de arrestatie?

— Er staat niet veel meer in, mevrouw. Mijnheer Bowen moet woedend geweest zijn, maar hij ging toch rustig mee terug met de detective. Hij moet bedreigd hebben, dat hij de zaak in het Lagerhuis door zijn vader ter sprake zal laten brengen.

Dit vooruitzicht scheen toch niet al te veel verschrikkingen voor Maud te hebben, want haar bleek, mooi gelaat klaarde iets op en haar ogen schitterden zelfs even, alleen reeds bij de gedachte aan de teleurgestelde, lange gezichten der dierbare collega's, die het moesten aanzien, welk een prachtige reclame er voor Maud Ingerstone werd gemaakt, zonder dat zij er een cent voor behoefde te betalen.

Dan dacht zij weer aan de ziekelijke jalouzie van Bernard Mackay. En als het nog maar uit liefde was voor haar, maar het was alleen gekwetste ijdelheid,

de angst om zich belachelijk te maken, de vrees voor zijn positie. Haar juwelen rommel te noemen, die kostbare stenen, waarop zij trots was, beroemde diamanten uit de kroonschat van voormalige koningen en keizers, het was een schreeuwend schandaal!

En intussen raasde mijnheer Mackay, ditmaal in zijn eigen wagen, door de straten van Londen, in het zwartste humeur van de wereld, en denkend aan zijn mislukte tocht naar Manchester, waar hij geld had willen lenen van zijn broeder, hetgeen op een teleurstelling was uitgelopen.

Hij dacht aan de kleine en ook aan de grote knoeierijen van de laatste maanden en dan dacht hij ook aan de schone vrouw, die hij op zijn eigen, ruwe wijze werkelijk had liefgehad, en die hem nu in de steek dreigde te laten. Want Bernard Mackay vatte die schouwburggang zeer ernstig op. Hij vond het denkbeeld verschrikkelijk, op de beurs lachend te zullen worden nagewezen; vooral Irwin Bowen haatte hij, omdat die jonger was, knapper, sportiever en op dit ogenblik, naar alle waarschijnlijkheid, ook veel rijker.

Aan de diamantendiefstal dacht hij tijdens de rit, wonderlijk genoeg, slechts nu en dan en dan nog met onverschilligheid, als iets dat zonder veel betekenis was.

In de grond van zijn hart was hij er van overtuigd, dat Bowen inderdaad slechts op de loop was gegaan, uit vrees voor de gevolgen van het verboden uitstapje met zijn vrouw en niet voor het stelen der juwelen. Bowen was nu eenmaal geen held, maar wat hij gedaan had, was een grote onvoorzichtigheid, die hem wel verdacht moest maken in de ogen van de politie.

Eindelijk hield de fraaie auto stil voor het grote bureau van politie, waar de ongelukkige Bowen voorlopig zat opgesloten.

Mackay liet zich aandienen en, zoals hij wel verwacht had, werd hij onmiddellijk ontvangen door de inspecteur die de zaak in handen had en die mischien waardevolle inlichtingen van de

echtgenoot van het beroofde slachtoffer hoopte te ontvangen.

Daar Mackay echter hetzelfde hoopte van de inspecteur, liep het onderhoud noodgedwongen op een teleurstelling voor beide partijen uit.

De beide mannen waren dan ook vrij spoedig uitgepraat, totdat Mackay plotseling vroeg :

— Geloof u persoonlijk, dat Bowen het gedaan kan hebben mijnheer ?

— Geen seconde ! antwoordde de inspecteur, rustig. Maar ik moest natuurlijk mijn plicht doen. Overigens, natuurlijk gaat het onderzoek ook in andere richting voort ! Zo zoeken wij nu, bijvoorbeeld, naar de ouvreuse, die eensklaps verdwenen blijkt te zijn. Ze is onvindbaar, en datzelfde kan trouwens ook gezegd worden van het geheimzinnige, zwarte heertje met zijn kale knikker. Nee, ik voor mij geloof niet aan de schuld van mijnheer Bowen. Wanneer men een schone vrouw naar de opera vergezelt, dan kan men dat zeer wel doen uit geheel andere overwegingen dan financiële, als gij mij veroorlooft zo uit te drukken. Het is bekend, dat mijnheer Bowen veel vriendschap gevoelde voor Miss Maud, ik wil zeggen voor mevrouw uw echtgenote.

— Zo, is dat zo algemeen bekend ? vroeg Mackay, woedend. Dan zal dat jongemens met mij een appeltje te schillen hebben, zodra hij hier wordt vrijgelaten.

— Ik geloof, dat het van veel meer belang is, mijnheer Mackay, de dief en de gestolen juwelen te vinden, zei de inspecteur koeltjes.

Maar Mackay had zijn hoed al weer gegrepen en voor de tweede keer op die ochtend sprak hij, op de drempel staande, de tamelijk raadselachtige woorden :

— Die juwelen kunnen voor mijn part naar de duivel lopen !

— U wilt zeggen, dat ze voor een zeer hoog bedrag verzekerd zijn tegen diefstal ?

Mackay keek de inspecteur een kort oogenblik verbluft aan en antwoordde toen haastig :

— In ieder geval, als ze niet worden teruggevonden, is dat een behoorlijke schadeloosstelling. Doe uw best maar en tot ziens.

Toen hij in de halfdonkere gang stond en de deur had gesloten, stompte Mackay zich met zijn vuist tegen het voorhoofd en mompelde :

— Driedubbele vervloekte ezel die ik ben ! Dat is waar ook, hoe kon ik het vergeten ! De dingen waren verzekerd — zij zijn nog altijd verzekerd — en als ze niet worden teruggevonden zal de Maatschappij mij veertigduizend pond sterling moeten uitbetalen.

Hij verliet haastig het hoofdbureau van politie, liep op zijn auto toe, scheen een oogenblik in beraad te staan en gaf toen de chauffeur kortaf bevel hem weer naar zijn huis terug te rijden.

De butler ontving hem met de mededeling, dat er een heer op hem zat te wachten, die verklaard had voor de zaak van de juwelendiefstal te komen.

Hij wachtte reeds een kwartier in de werkkamer van mijnheer Mackay en zijn naam was Georges Houston.

Er vertoonde zich een enigszins ongeruste trek op het brede, duistere gelaat van Mackay, toen hij vroeg :

— Verklaarde hij zich niet nader ? Waar komt hij vandaan ? Is hij een detective ?

— Een particuliere, naar hij zegt.

Mackay gaf de butler zijn hoed en stok en trad zijn gelijkvloers gelegen werkkamer binnen.

Dichtbij het raam, dat op de straat uitzag, zat een in het zwart gekleed heer, die er uitzag als een ouderling of als een collectant van een weeshuis, met mahoniehoutkleurig haar, dat er ook uitzag, alsof het uit hout gesneden was, een tanig, langgerekt gezicht, zwartgaren handschoenen, 'n ouderwets staand boordje en een zoetige glimlach op zijn dunne lippen.

Hij rees langzaam op en begon onmiddellijk, na een stijve buiging te hebben gemaakt, op zachte, enigszins heese toon :

— Mijn naam is Georges Houston, mijnheer Mackay. Ik kom voor de zaak

van de gestolen juwelen, namens een lastgever, die ik nog niet mag noemen.

— U bent detective ? vroeg Mackay een ongeduldig gebaar naar de stoel makend, die de bezoeker zoeven had verlaten.

— In zekere zin ja, mijnheer Mackay.

— Is er iets ontdekt ? Heeft men de dief soms ?

— Men heeft niet de dief, men heeft iets beters, mijnheer Mackay. Men heeft

de juwelen !

Mackay keek Houston scherp aan, trok met een ruk een stoel naar zich toe, schoof die dicht bij de zwarte bezoeker en vroeg gedempt :

— Waar zijn ze ?

— Ik zal u aanstonds op die vraag antwoorden, mijnheer Mackay. Ik zou u liever eerst zeggen, wat ze zijn. Ze zijn namelijk... vals !

HOOFDSTUK V.

DIEF EN DIEFJESMAAT

Als Mackay verbleekte, werd hij meestal vaal maar de askleur, die nu zijn breed gezicht overtoog, zou menig-een schrik hebben aangejaagd.

De donkere ogen van Mackay puilden hem bijna uit het hoofd, toen hij stotterde :

— Dat is zeker maar een grap ? De juwelen die mijn vrouw draagt... zouden vals zijn ?

— Op twee of drie stuks na ! Tezamen een waarde vertegenwoordigend van omstreeks vijftienhonderd pond sterling. Komaan, mijnheer Mackay, laten wij geen tijd verliezen met kinderachtige uitvluchten. Hoe komt het eigenlijk, dat mevrouw nooit iets van die vervanging gemerkt heeft, dat zij ze nooit heeft gemist ?

Mackay gaf geen antwoord.

— Het is heel begrijpelijk, ging Houston voort. Het gaat slecht met de zaken, u had geld nodig en toen hebt u aan die sieraden van mevrouw gedacht, die er zich zo bijzonder goed voor leenden, geleidelijk voor valse te worden geruild. Ik twijfel niet of de drie echte zouden hetzelfde lot hebben ondergaan. Maar mijnheer Mackay, dat was een zeer onvoorzichtige daad van u, ik laat nog daar, dat een of andere kenner tenslotte argwaan zou hebben gekregen en de zaak ruchtbaar zou hebben gemaakt. Maar gij hebt in het geheel niet gedacht, naar het schijnt, aan de mogelijkheid van een diefstal en de gevolgen daarvan.

Mackay gromde iets onverstaanbaars, maar nog altijd zei hij niets.

— Het komt voor, dat de dief zelf geen verstand heeft van juwelen die hij steelt, maar de man, die ze van hem zal kopen, weet er des te meer van ! En denkt u eens aan de gevolgen van deze ontdekking. De opkoper, of de opdrachtgever van de dief wordt boos, omdat al zijn moeite vruchteloos is geweest, loopt naar een dagbladredactie en vertelt daar in geuren en kleuren de zaak. En dat in een tijd, waarin men juist zijn crediet tot het allerlaatste moet benutten, er alles moet uithalen wat het bevat aan mogelijkheden, nietwaar; als zoiets bekend wordt op de beurs, dan is voor u alles afgelopen. Dan zullen al uw schuldeisers zich onmiddellijk op u werpen als hongerige wolven op een weerloos, vluchtend hert en zij zullen u, zonder een ogenblik te aarzelen, verscheuren. Welk een vooruitzicht ! Welk een noodlottige vergissing, door een zo voorzichtig man begaan ! Welk een kortzichtigheid !

Mackay gaf een woedende ruk aan zijn stoel, keek schichtig naar de deur en zei toen op onderdrukte, giftige toon :

— Wat zit je daar te temen, wat draai je daar met je ogen, schavuit ? Dacht je soms, dat ik je al niet lang dóór had ? Jij bent dus de dief ! Jijzelf hebt de diamanten gestolen ! En als je het niet zelf bent, dan ben je een van zijn handlangers ! En let wel, ik geef alles toe. Het is nutteloos om het te ontkennen en ik had het ook moeten voorzien. Ik had moeten begrijpen, dat de eerste de beste opkoper, die ver-

stand had van juwelen, de vervanging moest opmerken. Hoeveel wil je hebben ?

— Dat noem ik zaken doen ! hernam Houston, met een opgewekte grijns-lach. Wat denkt u van twintigduizend pond, met inbegrip van de drie echte diamanten ? stelde Houston voor.

Een ogenblik leek het alsof Mackay zich op hem wilde werpen.

Hij beheerste zich echter uit alle macht en vroeg hees :

— Versta ik je goed ? Twintigduizend pond voor... een verzameling glas ?

— Glas plus drie echte diamanten, antwoordde Houston lizig, maar met iets in zijn ogen, dat Mackay op zijn hoede deed zijn. En het is werkelijk niet te veel geld.

— Maar begrijp je dan niet, kerel, dat ik maar even de politie behoef op te bellen, om je met je kraag te laten nemen ? viel Mackay dol van drift uit, vergetend, dat hij de andere tot stilte had aangemaand.

Houston haalde heel bedaard zijn schouders op, met een boosaardig licht in zijn ogen en toen was zijn spottend antwoord :

— En dat zou u veel helpen ? Dan wordt de zaak immers nog veel eerder aan de grote klok gehangen ! Tot iedere prijs moet dit voorkomen worden !

— En hoe heb ik de zekerheid, dat julie je bek zult houden, als ik de som eenmaal betaald heb ?

— U hebt het woord van onze chef, antwoordde Houston koeltjes. Ik zou u raden, mijnheer Mackay, niet zo luid te lachen, want dat woord van onze chef is zeker wel evenveel waard als 't uwe. En trouwens, wat zouden wij er aan hebben, nog op de valsheid van juwelen te wijzen, als ze weer in uw brandkast liggen ? Men zou dan hoogstens aan een flauwe grap geloven.

— Maar mijn hemel, jullie zijn krankzinnig ! riep Mackay op een toon van wanhoop. Geloof je soms, dat ik die juwelen zou hebben laten vervangen door valse, bij een of twee tegelijk, als ik kon beschikken over twintigduizend pond ? Waar zou ik ze van-

daan moeten halen ? Ik kom zoeven terug uit Manchester, waar ik familie heb, van wie ik geld hoopte te krijgen, en het is een mislukking geworden. Ik ben zo arm als Job.

— Aan zoiets heeft de chef gedacht, hernam Houston afgemeten. Ik heb in opdracht gekregen, desnoods tot tien-duizend pond te gaan.

— Onmogelijk, zei Mackay met een vaag gebaar.

— Lastig, uiterst onaangenaam ! constateerde Houston, en hij zag er nu helemaal uit als een braaf huisvader, met zorgelijke gedachten vervuld voor de toekomst.

Maar ineens veranderde zijn gezicht weer, er kwam iets loerends in zijn kleine oogjes, hij stond buitengewoon vlug op, veel vlugger dan men van zulk een temende zeurkous zou hebben verwacht en zei half luid, maar op vaste toon, zich wat voorover buigend naar Mackay, die daar als een beeld der wanhoop naast zijn schrijftafel was neergezonken :

— Luister eens goed, Mackay. De chef is ook geen domoor. Hij weet hoever hij gaan kan. Je zorgt, dat er morgenochtend op zijn laatst om twaalf uur, vijfduizend pond klaar ligt in goed, stevig en betrouwbaar geld. Met die vijfduizend pond neemt de chef genoeg. Vergeet niet, da het voor hem ook een bittere tegenslag is geweest. Hij rekende op het tienvoud ! Je krijgt dan onmiddellijk de valse rommel weer terug, en zelfs de drie echte diamanten, die zich nog aan het halssnoer bevinden ! Mooier kan het toch al niet ! In het tegenovergestelde geval, als 't geld er morgen om twaalf uur soms niet mocht zijn, wanneer ik het kom halen, dan zijn de gevolgen geheel en al voor jouw rekening en dan maken we alles bekend.

Hij kreeg geen antwoord van de man die daar bewegingloos, met diepgebukt hoofd in zijn stoel zat, de ineengekleemde handen tussen de knieën gewrongen. Maar eensklaps hief Mackay het hoofd op, duwde de bezoeker met een krachtige beweging weer neer op zijn stoel, trok de zijne nog wat dichter bij en

begon op heesfluisterende toon, de ander niet loslatend met zijn uitpuilende ogen :

— Er is nog een geheel andere uitweg ! Er valt misschien wel met jullie te praten ! Luister eens ! De juwelen, die jullie gestolen hebt, die zijn zeer hoog verzekerd tegen diefstal.

De aandacht van Houston was onmiddellijk gewekt en zijn kleine ogen fonkelden begerig, toen hij op een toon van grote, en blijde verrassing zei :

— Verzekerd ? Driedubbele ezels, dat we daar niet aan hebben gedacht ! Voor hoeveel ?

— Veertigduizend pond sterling !

— Veertigduizend pond ! Dat is een lieve duit, mijnheer Mackay ! Maar dan, nietwaar, dan hebben wij u eigenlijk een heel grote dienst bewezen ! Want, laat ik u maar zeggen, al zoeken zij tot ze er bij neervallen, de jongens van de politie vinden die juwelen niet !

— Daaraan heb ik juist gedacht, hernam Mackay hees. Als binnen een maand de juwelen niet gevonden zijn, dan is de verzekeringsmaatschappij verplicht, volgens de inhoud van de polis, het volle bedrag aan mij uit te keren. En de diefstal is zo duidelijk en klaar bewezen als iets; dat is een groot geluk.

— Een bijzonder groot geluk, mijnheer Mackay, bevestigde Houston, met zijn zoetsappig grijnslachje. En als ik vragen mag, wat gebeurt er, als na die maand de juwelen toch nog boven water zouden komen ?

— Dan had ik zoveel moeten terugbetalen, als er nog aan juwelen gevonden werd, volgens taxatiewaarde. Er was zelfs al een bekend Londens juwelier benoemd door beide partijen, die de expertise zou verrichten.

— Veel aardiger, als ze helemaal niet meer terugkomen, nietwaar ? zei Houston meesmuilend.

— Veel aardiger ! bevestigde Mackay met een zwakke, pijnlijke poging om te glimlachen.

— Ja, zoals gezegd, dan valt er te praten ! Dat feit van die verzekering, verandert natuurlijk de hele zaak en alles zal nu op rolletjes gaan, mijnheer Mackay; ziehier het voerstel, dat ik u

doe, voorlopig op eigen gezag, maar dat de chef stellig wel zal goedkeuren, zodra hij het blijde nieuws hoort. U betaalt ons de helft van de verzekeringsom, dat is twintigduizend pond, zodra de verzekeringsmaatschappij u de schade heeft vergoed. Of wacht eens, wij mogen het u niet al te gemakkelijk maken ! Het blijft er dus bij, dat er morgen om twaalf uur, vijfduizend pond klaar ligt en natuurlijk geen verraderlijke grapjes met politie, die te wachten staan en die mij bij mijn komst zou inrekenen, want dan zoudt gij pas in de aap gelogeed zijn. Op dat punt verstaat de chef geen grapjes en er zouden in dat geval heel ernstige dingen met u kunnen gebeuren, veel ernstiger nog dan de roof van zelfs echte diamanten ! U zult mij begrijpen, naar ik hoop ! Mister X is op dat punt zeer streng.

— Mister X. Hij heeft dus weer de hand in dit spel ?

— Heeft u het dan nog niet begrepen ? Niemand anders ! Neem u dus wel in acht en stapel niet de ene onvoorzichtigheid op de andere !

Houston was weer opgestaan en had zijn doffe, hoge hoed ter hand genomen.

En zijn stem had weer een andere, dreigende klank, toen hij met bijzondere nadruk zei, met zijn gezicht vlak voor dat van Mackay :

— Wij zetten maar zelden iets op schrift, mijnheer Mackay, maar daarom moet een overeenkomst met Mister X niet minder volgens de letter worden uitgevoerd, onthoudt dat wel en handel ernaar !

— Ik zelf heb het plan aan de hand gedaan ! zei Mackay nors. En ik neem genoegen met het aanbod.

— Zo mag ik het horen ! Ieder de helft, hernam Houston weer op de joviale toon, die hij somtijds kon aanslaan. En ten overvloede herhaal ik nog eens : geen kwalijke grapjes met politieagenten in de hoeken, of anders...

Houston voltooide de zin niet, maar maakte een veelzeggend gebaar, rondom zijn hals en zijn nek, om tenslotte op Mackay te wijzen, die zwijgend, een

stap terzijde deed, om Houston voor te laten gaan naar de deur.

Deze maakte nogmaals zijn diepste buiging, met op zijn gelaat weer de zoetsappige glimlach van de aanvang en had het volgende ogenblik het ruime werkvertrek verlaten.

Zodra hij de straat bereikte, kwam

er een auto aanrijden, waar hij haastig instapte.

En niet zodra reed deze auto weg, of een telegrambesteller, op een grijs-beschilderde motorfiets gezeten, begon dit voertuig te volgen, zonder het een ogenblik uit het oog te verliezen.

HOOFDSTUK VI.

DE VIJFDEUZEND POND

De rit duurde omstreeks een half uur en toen de auto, een grote, gesloten wagen, stilhield voor een vrij groot huis in een druk bevolkte stadswijk in het Oosten, toen stond ook het motorrijwiel van de telegrambesteller stil; de berijder kon nog juist zien, hoe de man in het zwart vlug uit de auto stapte en een koetspoort binnenging. Onmiddellijk daarna reed de auto weer weg.

De telegrambesteller zette zijn motorrijwiel weer aan, reed langzaam tot bij het huis en nam het eens nauwkeurig op.

Toen stak hij de straat schuin over, stapte van zijn rijwiel en trad een hulpkantoor binnen, waar hij dadelijk de particuliere telefooncel voor zich opeiste. Zij was toevallig leeg en hij kon dadelijk van het vertrekje gebruik maken.

Hij nam de hoorn van de haak, vroeg en verkreeg aansluiting en begon onmiddellijk:

— Jij daar zelf? Noem eerst even het wachtwoord — zo is het goed —

je spreekt met C. B. Het nummer is een, twee, vijf. Nu begin ik. Noteer. Hij is waarschijnlijk precies hetzelfde huis binnengegaan, dat je eergister beschreef, dat van het kleine, zwarte heertje en van de ouvreuse. Naar alle waarschijnlijkheid is de bezoeker, die daar net bij M. wegging, zelfs niemand anders dan dat bevallige blondje en dan moeten wij respect hebben voor zijn grimeertalenten. Wat moet ik nu doen? De microfoon weer uit het huis van hem weghalen? O, dat heeft niets te betekenen; het zal even gemakkelijk gaan, als ik het ding in zijn werkkamer kon aanbrengen, ik behoefde het alleen maar door de schoorsteen te laten zakken. Ik wilde dat alle huisdaken zo gemakkelijk te bereiken waren als het zijne. En dan bij je komen? Uitstekend, ik zal mij haasten.

Brand — men zal hem reeds hebben herkend — hing de hoorn op de haak, verliet de telefooncel en daarop het postkantoor, besteeg zijn motorrijwiel weer en reed zo vlug hij kon weg.

Een kwartier later had hij in een volmaakt verlaten, duister slop, tussen twee machtige, blinde fabrieksmuren zijn linnen uniformjasje en zijn pet in de grote lederen tas gestopt, die hij over de rug droeg en daaruit een eenvoudig luster colbertje en een geruite sportpet genomen. Tas en kleren verborg hij vervolgens in de grote, ledige koffer die op de bagagedrager was vast gesespt en zette, nu een gewoon burger, zijn weg voort, tot hij tenslotte het rijwiel kon stallen in de garage van het huis in de Cromwell Street.

Wat later stond Brand tegenover Raffles, die in zijn eigen werkkamer voor zijn schrijftafel was gezeten en ijverig aan het schrijven was. Hij hield hier echter dadelijk mee op en legde de gouden vulpen weg.

— Ik ben erg benieuwd, Edward! Wat heb je gehoord door de microfoon? zo begon Brand.

— Nu, wonderlijke dingen! En het is maar goed, dat wij ons de moeite hebben gegeven, het huis van Mackay te bewaken! Ten eerste is er een bezoeker geweest, namens Mister X. Dat was de man, die ik je verzocht te volgen. En ik verheug mij, dat je mijn seinen met het spiegelkje, daarboven op het dak, zo goed en snel hebt begrepen.

— Het was niet zo moeilijk, Edward, zei Brand, blozend van vreugde bij die lof. Ik kon zowel de voorkeur van het huis, als jouw gestalte op het dak van het grote kantoorgebouw op de hoek, duidelijk zien van de plek, waar ik mij bevond. De schelm kwam zeker het collier te koop aanbieden?

— In zekere zin! Het was namelijk vals!

Brand maakte bijna een luchtsprong van verbazing.

— En geloof je dat? Zou Maud Ingerstone werkelijk valse juwelen hebben gedragen?

— Zonder het zelf te weten, Charles. O, voor mij is het minder verwonderlijk dan het voor jou schijnt te zijn! Het is alsof ik zoiets voorzag, toen ik hoorde van de moeilijke geldelijke toestand, waarin hij zich bevond. En van zijn bedelreis naar Manchester!

— Dan begrijp ik het al, de kerel heeft bedreigd, die vervalsing te zullen verraden, als hij voor zijn stilzwijgen niet betaalt.

— Zo is het! Maar Mackay wist nog een andere uitweg en hij blijkt nu een even grote schurk als een slimme bankier te zijn! Misschien wist je, dat die juwelen zeer hoog verzekerd waren tegen diefstal?

— Neen, ik wist het niet, maar ik kon het toch wel vermoed hebben.

— Ze zijn voor niet minder dan veertigduizend pond verzekerd bij de « Mutual ».

— Maar dat is immers de taxatie-waarde van het halssnoer!

— En de gemeenschappelijke waarde van al het gestolene werd op 50.000 geraamd, vervolgde Raffles kalm. De verzekeringssom is dus inderdaad zeer hoog. Om kort te gaan, Mackay bood aan de dief een twintigduizend pond uit te betalen, als zij hun mond en de buit achterwege hielden. Over een maand is de termijn verstreken. Dan zou de Mutual moeten betalen. Morgen om twaalf uur moet hij zorgen, dat er vijfduizend klaar liggen; die zal Houston dan komen halen.

— Maar dan is die Mackay een doortrapte oplichter! riep Brand vol verontwaardiging.

— Ongetwijfeld. Maar dat wordt men, als men van het ene bedrog in het andere vervalt. De eerste voert onherroepelijk en altijd tot meerdere en steeds worden zij gevaarlijker; de laatste is meestal de struikelsteen over de rand van de afgrond. Nu, wij hebben heel veel interessante zaken ontdekt, Charles. Dienovereenkomstig zullen wij ons veldtochtplan opmaken.

— Maar die rampzalige Bowen, die met de hele zaak niets te maken heeft? Als Mackay maar een greintje fatsoen heeft, dan zal hij onmiddellijk alles in het werk stellen, nu hij de waarheid kent, om zijn gewaande medeminnaar in vrijheid te doen stellen.

— Dat kan hij moeilijk doen, zonder de ware toedracht van de zaak te ontullen.

— Ik zou een ding graag willen weten, hoe die Houston — zo noemde je hem immers? — zich nu in verbinding gaat stellen met Mister X?

— Ik weet het evenmin. Ik denk haast, dat het via die schelm van een Perez gaat, met zijn fraai uitgestreken facie en zijn fijne manieren, ofschoon ik wel bijna zeker ben, dat hij ook van Mister X niets anders gezien heeft dan het gelaat en het gehele hoofd verborgen in een zwarte kap.

De grote avonturier keek even in gedachte voor zich uit en hernam, de schouders ophalend:

— Ik vrees, dat we hem ook ditmaal niet zullen vatten, Charles. De schelm weet zich al te goed achter de schermen te houden. Dat de man voor niets terugdeinst om zijn doel te bereiken, dat weten wij nu en ik kan hem niet langer dulden op dezelfde weg, die ik pleeg te bewandelen. Ik kan er bezwaarlijk aanspraak op maken, de enige man op aarde te zijn, die zich verrijkt met de bezittingen van anderen, maar dat sluit nog niet in, dat ik zulke gevaarlijke kerels hun gang maar laat gaan en de kans loop overhoop te worden geschoten, zodra het hem blijkt, dat onze wegen zich ergens kruisen.

— Het zal heel moeilijk zijn! zei Brand hoofdschuddend. Het bezwaarlijke van de zaak is, dat hij er geen vaste plek op na schijnt te houden, waar hij zijn kapiteins en zijn luitenants ontvangt. Nu eens huurt hij voor een week een schamel vertrekje in een huurkazerne, dan weer voor een maand een of andere pasgebouwde villa, hij komt daar misschien een enkele keer, trekt zijn kap over het hoofd, houdt zijn besprekingen, gaat weer weg en men ziet er hem waarschijnlijk nooit weer terug.

— Daarin schuilt juist zijn kracht! mompelde Raffles. Nu, in ieder geval hoop ik hem in deze aangelegenheid de voet dwars te zetten. Hij moet niet denken, dat hij de partij al gewonnen heeft.

— Nu nog dit, Edward, zou die Mackay werkelijk zo 'n schurk zijn, dat hij

in staat is die verzekeringsom kalmpjes in zijn zak te steken?

— O ja, dat vertrouw ik hem zeer wel toe! Een man van zijn inborst en in zijn omstandigheden is niet al te kieskeurig in zijn middelen om zich boven water te houden. Maar ik ben niet van plan om het toe te laten, wees daar maar zeker van. Die valse diamanten moeten terecht komen, hoe dan ook. De valse en de drie echte!

— Waar zouden zij zich op dit ogenblik bevinden?

— Misschien wel in hetzelfde huis, waar ik enige nachten geleden de dieven aantrof, Buster Key en de befaamde Stella.

— Mister X zelf zou ze dus niet hebben behouden?

— Wat zou hij met die voddenboel moeten uitvoeren?

— Zij hebben geen verkoopwaarde, dat is zo, maar zij zijn toch 'n zeer scherp en daarom kostbaar wapen in zijn hand! meende Brand. Vergeet niet, dat die valse dingen op dit ogenblik twintigduizend pond sterling waard zijn! Kan hij ze Mackay over een maand niet tonen, dan zou deze wel gek zijn, hem de bedongen som uit te betalen. Hij wil ze natuurlijk eerst weer in handen hebben, om ze desnoods zelf te kunnen vernietigen, zodat ieder spoor van het bedrog wordt uitgewist.

Raffles scheen maar met een half oor te hebben toegeluisterd. Hij was opnieuw voor zijn schrijftafel gaan zitten, na enige malen het vertrek op en neer te hebben gelopen.

Hij schreef haastig een paar woorden op een blaadje van een blocnote, deed het in een enveloppe, zonder het minste kenteken, schreef met een hand, die niemand als die van Lord Aberdeen zou kunnen herkennen, een adres, raadpleegde zijn horloge en zei opgewekt:

— Onze taak is voor vandaag nog niet geheel en al afgelopen, Charles! Wij hebben nog deze brief te posten en nog een klein plannetje te maken voor morgen!

Brand had een blik op het adres geworpen en riep verwonderd uit:

— Aan Mackay ?

— Aan hemzelf !

— Wat schrijf je hem ?

— O, maar een paar woorden, en laat het liever een verrassing blijven ! Je zult het morgen zelf wel zien !

Diezelfde avond nog brachten de late pladen het bericht, dat Irwin Bowen op zijne voeten was gesteld, niet omdat Mackay ook maar een hand te zijnen behoeve had uitgestoken, maar eenvoudig omdat de inspecteur van politie, die de zaak in handen had, inzag, dat hij onmogelijk langer de jonge man kon vasthouden op zulke onbeduidende aanwijzingen, en Bowen werd, al was het dan ook tegen borgstorting, vrijgelaten.

Het was omstreeks tien uur in de avond.

En omstreeks elf uur kwam hij thuis, bleek nog van woede en zag voor zijn deur de welbekende, fraaie auto staan van Maud Ingerstone.

Verbaasd begaf hij zich naar zijn flat, op de tweede verdieping gelegen, en zijn butler, zeer verheugd over zijn terugkomst, ontving hem met de fluisterende mededeling :

— Ik wist al dat u zoudt komen mijnheer !

— Van wie wist je dat dan ? vroeg Bowen, hem zijn jas en hoed gevend.

— Van mevrouw Mackay; zij zit binnen op u te wachten. Ik geloof dat zij helemaal overstuur is.

Deze mededeling scheen de jongeman volstrekt niet aangenaam te verrassen, eerder was het tegendeel het geval, want hij mompelde ongeduldig iets in zichzelf, fronsde de wenkbrauwen en zei toen halffluid :

— Op dit uur ? komt ze mij nog meer onaangenaamheden berokkenen ? Wat kan ze in 's hemelsnaam willen ? Ze zal zich toch geen krankzinnige denkbeelden in het hoofd hebben gehaald ?

Hij aarzelde nog even, ging toen het kleine salon binnen en vond daar inderdaad Maud zitten, zeer bleek en blijkbaar zeer opgewonden. Zij stond dadelijk op, ging hem tegemoet en begon op een hese, fluisterende toon snel te spreken :

— Ik wist al anderhalf uur geleden, dat ze je vrij zouden laten. Vraag niet hoe. Ik heb mijn informaties ! Luister, Irwin, je hebt altijd gezegd, dat je me liefhad en nu is het ogenblik gekomen om het te bewijzen. Ik kan onmogelijk langer bij Mackay blijven. Dat dit alles over mij moest komen ! Het is afschuwelijk, ik ben voorgoed belachelijk gemaakt, als ik niet door een goede zet het spel... ik bedoel, als ik die blaam niet van mij af weet te schuiven !

— Wat voor een spel... wat voor een blaam ? vroeg Bowen verwilderd. Ik weet niet wat je bedoelt.

— Je zult het aanstonds horen. De juwelen zijn vals. Op drie na. Vanmiddag heb ik alles afgeluisterd. Er kwam een kerel bij Mackay, die hem geld af wilde persen. Morgen om twaalf uur moet hij vijfduizend pond hebben. Het was de dief gebleken, dat de diamanten, waarop ik zo trots was, dat die prachtige robijnen en safieren, waarde-loze vodden waren, bazarrommel, glas ! Het is om je haren uit je hoofd te rukken !

— Vals ? kwam Bowen ontzet. Goede hemel, dat is vreselijk ! Maar je hebt toch die kerel onmiddellijk laten arresteren ?

— Ben je gek, Irwin ? riep Maud uit. Om dadelijk alles te bederven en de zaak ruchtbaar te maken. Die man zou dan immers uit wraak dadelijk alles verklapt hebben ! Wat kan mij het schelen of hij de dief was, of namens de dief kwam, nu de juwelen toch vals waren ? Wat raakt mij die hele, smerige zaak, die Mackay nu op touw heeft gezet ? Laat hij het zelf opknappen ! Want ik ben er nog niet, en je zult raar opkijken ! De juwelen waren tegen diefstal verzekerd voor veertigduizend pond. Welnu, Mackay en de kerel, die hem bezocht, kwamen overeen, dat bedrag te zullen delen, als de valse juwelen nooit meer tevoorschijn kwamen. Over een maand moet de Mutual de verzekeringssom uitbetalen, maar morgen, om twaalf uur, moet Mackay vijfduizend pond betalen. Die Houston, zo heet hij, komt ze halen !

— Maar, dan moet onmiddellijk de politie gewaarschuwd worden! riep Bowen, geheel in de war door alles wat hij daar zo plotseling te horen kreeg.

— Ik zeg je toch, dat ik er de politie niet bij wil hebben! riep de jonge vrouw, op heftige toon. Denk je, dat ik er bij betrokken wil worden! Aanstonds wordt er nog gezegd, dat ik zelf de hand in het spel heb gehad en dat er van de hele diefstal geen woord waar is! Ofwel, dat ik met de dieven heb samengespannen! Niets van dat alles. Ik breek eenvoudig met Mackay en ik kom vragen, of je een gentleman bent of iets anders!

Zij had hem bij deze woorden strak en onderzoekend aangekeken en die paar seconden van zwijgen schenen al voldoende voor haar te zijn. De arme vrouw verbleekte en haar stem haperde toen zij uitbracht:

— Zeg maar niets, Irwin! Je behoeft niet eens antwoord te geven. Ik heb het al gezien. Ik heb dus een al te grote wissel op je ridderlijkheid getrokken. Als er werkelijk een offer valt te brengen aan een vrouw, dan krabbelen jullie altijd terug. Het is heel aardig in gezelschap te worden gezien van een beroemde actrice, maar het is een heel andere zaak, openlijk als haar beschermer op te treden, als zij hulp en bijstand komt invoeren.

— Maud, ik bezweer je, wat je vraagt is voor mij onmogelijk; in mijn positie...

Zij was door een floers van tranen heen, onzeker naar haar tasje en avondcape gaan zoeken en zei met een stem, hees van gekwetste trots en bittere teleurstelling:

— Zeg maar niets meer! herhaal ik. Ik ken al dat fraais! De positie gaat boven alles, ook boven het hart en de toekomst van een diep rampzalige vrouw!

— Je overdrijft, Maud! En ik geef je de oprechte raad, maar niet zo eensklaps van Mackay weg te lopen.

Nu was er verachting in haar blik, waarmee ze hem mat, terwijl ze zei, ijskoud:

— Dat raadt je mij dus aan! Maar dan sta je niet veel hoger dan hijzelf. Ik zal blijven bij een man, die mij zo laf bedrogen heeft, die mijn juwelen een voor een heeft laten vervangen door valse?

— Alles goed en wel beschouwd, betaalde hij die juwelen destijds met zijn eigen geld.

— Wat maakt dat voor onderscheid? vroeg zij heftig. Moest ik ze dragen of hij? En bovendien, dat valt in het niet naast die schurkenstreek om het geld te willen opstrijken van de verzekering. Hij is nu de medeplichtige van een juwelendief! Maar ik heb een naam te verliezen, onthoudt dat! En de politie wil ik er niet bij hebben en ik verbied je iets te zeggen van wat ik je nu mededeelde. Tussen ons is natuurlijk alles uit, na de vernedering die je mij hebt doen ondergaan. Vaarwel, mijnheer Irwin Bowen. En geluk met je hoge positie!

Zij opende haastig de kamerdeur, wierp ze voor zijn neus weer dicht en begon vlug de trap af te lopen, bijna stikkend van gegriefde ijdelheid, zelfvernedering en woede.

HOOFDSTUK VII

'S MIDDAGS TWAALF UUR

De volgende ochtend, precies om kwart over elf, hield een taxi stil, schuin tegenover het huis van Mackay en een goed gekleed heer stapte daaruit, elegant en nog tamelijk jong, die niet zonder veel kans op overrijden de straat overstak en aanschelde.

De butler in persoon opende de deur voor hem en vroeg naar zijn naam.

— Ik heet Brenner en mijnheer Mackay verwacht mij! antwoordde de bezoeker.

— Wees dan zo goed mij te volgen mijnheer, zei de butler, hij bracht de bezoeker naar het werkvertrek van mijnheer Mackay, dat wij reeds kennen.

De bankier zat in zijn leunstoel voor de schrijftafel en het was duidelijk aan zijn gezicht te zien, dat hij een slapeloze nacht had doorgemaakt.

Hij keek de bezoeker scherp aan, trok een lade open, nam daar een briefje uit en begon toen:

— U komt namens mijnheer Houston?

— Ja, mijnheer Mackay. Hijzelf is verhinderd. Daarom zond hij mij. Het is evengoed, dat verzeker ik u!

— Gij zijt dus van alles op de hoogte?

— Nauwkeurig! antwoordde de bezoeker glimlachend. In ieder geval is mij medegedeeld, dat ik hier vijfduizend pond sterling in contanten moet ontvangen, desgewenst tegen afgifte van een kwitantie.

Mackay glimlachte bitter en zei:

— Laten wij die kwitantie maar laten varen! Hoe minder er geschreven wordt, hoe beter het waarschijnlijk is! Maar ik wil wel wat meer zekerheid hebben. Zeg mij dus in het kort wat de zaak is. Doch wacht een ogenblikje.

Hij schelde, de butler kwam binnen. Mackay stond op en vroeg op zachte toon, maar toch niet zo zacht of de bezoeker verstond het:

— Is mevrouw nog altijd niet thuis?

— Neen, mijnheer.

— Stuur dan een boodschap naar de schouwburg! Laat de kamenier gaan of, wacht nog even, laat het meisje over tien minuten maar even bij mij komen, dan zal ik haar de boodschap zeggen. Het is raadselachtig...

Hij wenkte, de butler ging weg en Mackay kwam met een vertrokken gezicht weer naar zijn schrijftafel terug.

Uit een tweede lade nam hij een kleine geldkist, opende het, nam er een stapeltje bankpapier uit en wierp het op de tafel, met de woorden:

— Daar is het geld! Maar wacht, ik vergat iets, ik weet niet waar mijn hersens zijn. U zoudt mij vertellen wat de zaak was.

Hij had zijn hand op het pakje biljetten gelegd en keek Brenner achterdochtig aan. Het wit van zijn ogen was met bloed doorlopen.

— De zaak is deze, begon de bezoeker kalm. Mister X heeft ontdekt, dat de juwelen van mevrouw uw echtgenote, die haar een paar avonden geleden ontstolen zijn, vals zijn, op drie na. De

ontdekking van dat feit zou u tenzeerste benadelen. De juwelen zijn echter voor veertigduizend pond verzekerd en Houston is met u overeengekomen, de helft van dat bedrag te ontvangen, als afkoopsom, waarop men u de valse juwelen weer ter hand zal stellen. Van die twintigduizend pond zoudt gij er vandaag vijfduizend betalen; dat is alles.

— Het is goed, gromde Mackay, zijn hand wegtrekkend. Neem het geld en maak dat je wegkomt. Over een maand spreken wij elkaar nader.

Brenner had het pakje bankbiljetten kalm van de tafel genomen en in zijn binnenzak laten glijden.

Hij wierp een snelle blik op de pendule, op de schoorsteenmantel en zag, dat het gesprek nauwelijks twaalf minuten had geduurd.

Daarop boog hij zwijgend en verliet de kamer weer. Mackay had niet eens het hoofd opgeheven.

Hij zat wel tien minuten onbeweeglijk voor zich uit te staren, zonder blijkbaar iets te zien, totdat zijn blik op het kleine klokje, vlak voor hem, viel. Ongeduldig stak hij reeds de hand naar de bel uit, toen de deur openging en Gertrude binnentrad.

Zij had een enveloppe van zacht lila kleur in de hand.

— Gertrude, je moet nu aanstonds naar de schouwburg gaan en daar vragen...

Mackay hield eensklaps op. Hij had de enveloppe gezien, hij kende dat papier heel goed. Een valse kleur overtoog zijn gelaat en zijn stem klonk hees, toen hij vervolgde:

— Voor mij?

— Die werd zoeven voor u gebracht, mijnheer! zei Gertrude bedeesd en legde de brief op de uiterste hoek van de schrijftafel, zodat hij er naar moest reiken, om hem te kunnen opnemen.

— Ga maar weg! zei Mackay dof. Dat van de schouwburg, wacht daar nog maar even mee.

Zachtjes gleed het meisje het vertrek weer uit en met een langzame beweging trok Mackay het smalle, stalen ~~verduwen~~ door de enveloppe.

Hij nam er de brief uit, bedekt met het fijne handschrift van zijn vrouw en begon te lezen.

Hij las de brief geheel uit en toen nog eens over.

Naar het uiterlijk volmaakt kalm, legde hij de brief toen neer, maar de hand, die hem vasthield, beefde.

— Dan is er ook geen reden meer om zachtmoedig te zijn, zei hij halffluid voor zich heen. Als ik moet vallen, dan dan alles om mij moge ineenstorten.

Hij scheen weer geheel bedaard te zijn, nam met vaste hand de microfoon van de haak en begon rustig te spreken:

— Negenduizend negenhonderd negen-en-negentig, Scotland Yard? Hier Mackay, Bernard Mackay. De inspecteur die de zaak van de juwelen in handen heeft? Dat is prachtig. Ik heb u een mededeling te doen. De juwelen waren vals. Natuurlijk had ik alle redenen om dat voorlopig verborgen te houden. Zij zijn echter verzekerd tegen diefstal voor veertigduizend pond. Ik zou het waarden als u mij niet in de rede viel! U hebt goed verstaan, veertigduizend pond sterling. Gisteren kwam een van de dieven bij mij, een zekere Houston, die mij vijfduizend pond vroeg, als betaling voor zijn stilzwijgen, want zijn opdrachtgever had reeds ontdekt, dat de stenen vals waren. Kan het u iets schelen, waarom ik ze liet vervalsen? Juist, het heeft volstrekt niets met de zaak te maken. Ik geloof, dat ik daar het volste recht toe had. Die Houston heeft nog geen tien minuten geleden mijn huis verlaten, met de vijfduizend bedongen pond in zijn zak. Ik reken er stellig op, dat u hem zult weten te arresteren, wach een ogenblik, de verwarring, ik verspreek mij. Het was niet Houston zelf, die om twaalf uur is gekomen, maar iemand, die uit zijn naam kwam, daar hij zelf was verhinderd; dat maakt echter voor mij geen onderscheid en ook voor u niet, naar ik hoop. Ja, dat is goed, zendt onmiddellijk een paar mannen, nog beter, komt u zelf ook maar mee, ik zal u nadere inlichtingen geven. Als wij die keel hebben, dan zal hij ons

Houston zeker wel kunnen...

— Mijnheer Houston om u te spreken, mijnheer!

Mackay liet de hoorn van het toestel uit zijn handen vallen.

Hij wendde zich met een ruk om. Bij de deur stond de butler en achter deze meende hij een spookverschijning te zien; het was de man in het zwart, met zijn zoetsappige glimlach, zijn garen handschoenen en zijn ebbenhouten wandelstok met ivoren knop.

Daar stond hij al in de kamer, beleefd en onderdanig, met zijn doffe, hoge hoed in de hand, wachtend tot de butler zou weggaan.

De deur ging dicht en Mackay kwam half uit zijn stoel overeind en stotterde:

— Wat heeft dat te betekenen? Wat kom je nu nog doen?

Houston haalde zijn wenkbrauwen hoog op en herhaalde op zijn temende toon:

— Nu nog? Ik begrijp u niet, mijnheer Mackay! Wat zou er gebeurd kunnen zijn, dat mijn plannen had kunnen wijzigen?

Een ogenblik kwam er een nevel voor de ogen van mijnheer Mackay. Hij was zeker een sterk man, maar deze opeenvolging van gebeurtenissen was wel wat al te veel, zelfs voor iemand van zijn kracht en weerstandsvermogen. Hij wist zich echter met een uiterste krachtinspanning te beheersen. Zo helder was hij nog wel, of hij begreep aanstonds, dat hier een of ander bedrog moest hebben plaats gehad en dat deze dief zelf het slachtoffer was geworden van een of ander raadselachtig, slim bedacht plan, maar hij kon zich volstrekt niet voorstellen wat dit was.

— Gaat u zitten, mijnheer Houston, zei hij, met moeite zijn gelaat tot een glimlach plooiend.

Houston nam hem scherp op, keek eens het vertrek rond en ging toen op de hem aangewezen stoel zitten.

— Ik hoop, dat wij de zaak kort kunnen afdoen, mijnheer Mackay, begon hij stuurs, met een geheel andere stem. Een kwitantie zal ik u wel niet behoe-

ven te geven. Kom dus maar met de vijfduizend pond sterling over de brug, dan behoef ik u niet langer op te houden.

Mackay wreef met zijn hand over zijn voorhoofd en zei toonloos:

— De zaak heeft mij sterk aangegrepen, mijnheer Houston. Ik hoop dat u mij niet zult overhaasten.

Er kwam een dreigende, loerende uitdrukking in de kleine ogen van Houston, toen hij opmerkte:

— Wat moet ik daaruit afleiden? Ik hoop voor u zelf, mijnheer Mackay, dat het geld er is en dat gij mij niet zult trachten te bedotten? Bedenk wel, dat wij u in onze macht hebben!

— Zou een cheque, begon Mackay aarzelend.

De ander wierp hem een boosaardige blik toe en zei:

— Er was sprake van contant geld, mijnheer Mackay. Komaan, doen wij zaken of niet? Bij de heinel, het komt mij voor, zo waar als ik hier zit, het lijkt er op, alsof gij uitvluchten zoekt. Ofwel, mij aan de praat wilt houden! Pas op, Mackay, want als dat waar zou zijn, dan...

Op dit ogenblik werd de gangdeur opengerukt en een inspecteur van politie trad binnen, vergezeld door twee agenten, die bij de deur bleven staan.

Terwijl Mackay opsprong, zei de inspecteur op de schrijftafel toelopend:

— Het schijnt, dat ik nog juist bijtijds kom, mijnheer Mackay!

— Neen, u komt drie kwartier te laat, antwoordde Mackay, op bittere toon. Maar dat is in ieder geval Houston, de man die mij wilde afzetten.

— Volg ons dan, mijnheer! zei de inspecteur, zich tot de bezoeker wendend, die was opgerezen en met een uitdrukking van dodelijke haat in zijn ogen naar Mackay keek.

— Je hebt het dus toch gewaagd, schurk? gromde hij tussen de tanden. Maar jullie hebben me nog niet! Uit de weg daar, als je leven je lief is!

Een paar grote stappen brachten Houston tot voor de agenten. Een hunner hief zijn vuist op om hem te grij-

pen, maar bliksemsnel trok Houston aan de ivoren knop van zijn wandelstok, en een spitse, driehoekige degen flitste in zijn vuist.

Het staal drong de agent in de borst, hij wankelde en viel. Houston sprong over hem heen en was de deur al uit, vóór de andere agent nog iets tot afweer had kunnen doen.

De volgende seconde was de wilde jacht begonnen. Houston moest het huis wel zeer goed kennen, want hij vergiste zich niet, maar koos de juiste weg en verliet het, niet door de voordeur, maar door een kleine tuindeur, die in een achterstraat uitkwam.

Niemand bevond zich daar. Kuchend en hijgend van het snelle lopen, vloog de schurk de straat ten einde, toen pas trok hij zijn kleren weer recht, hernam zijn statige houding en stapte op een auto toe, die in een wat bredere straat op de hoek stond te wachten.

Haastig fluisterde hij de chauffeur toe :

— Mislukt ! Vluc naar huis; Stella moet gewaarschuwd worden !

Daar raasde de auto reeds voort en een kwartier later stond zij stil voor de deur van een groot vervallen huis in het Oosten. Houston snelde de trappen op, tot hij de derde verdieping bereikt had, trok daar een deur open, en een waar gebrul wrong zich uit zijn keel los.

Want, stevig op een zware stoel vastgebonden, wond hij daar zijn medeplichtige, de mooie Stella, het meisje dat zo voortreffelijk voor kaalhoofdige heertjes kon spelen, met een prop in en een doek voor de mond en nog meer bewusteloos van woede dan van pijn.

Houston greep een scherp mes van de lunchtafel, die onaangeroerd was, sneed de dikke touwen door en rukte de prop uit de mond van de jonge vrouw.

— Wat is er gebeurd ? vroeg hij ademloos.

— Een kerel is een kwartier geleden

hier geweest, dacht dat jij het was, heeft de valse rommel ! hijgde Stella, nauwelijks in staat om te spreken. Hij moet, in jouw plaats, naar Mackay zijn gegaan, hij had de vijfduizend pond in zijn zak. Er was nog een vent bij hem, die speelde wat met een revolver, en vóór ik het wist, zat ik op deze stoel en kon geen vin meer bewegen...

Houston was een man die ook heel wat kon verdragen, maar dit was teveel voor hem.

Hij gaf zijn rampzalige medeplichtige een muilpeer, die plotseling veel van haar schoonheid verwoesite, haar een dikke wang bezorgde en haar opnieuw op de stoel deed neerbonzen, thans in een echte bewusteloosheid.

Nog diezelfde middag echter bezorgde een onbekend gebleven besteller bij mijnheer Mackay een vrij dikke brief, die vijfduizend pond aan geld bleek te bevatten en voorts een briefje met de volgende inhoud :

Mijnheer Mackay !

Ik vernam de zware slagen, die u vandaag hebben getroffen. Zij waren mij nog onbekend, toen ik u vanochtend bezocht, onder het mom van een van Houston's medeplichtigen. Ik had namelijk uw geheel gesprek met hem, dat gisteren plaats vond, kunnen horen, volgens een methode, die u weinig belang zal inboezemen. Nu de zaken zo staan, nu gij letterlijk alles verloren hebt, nu gijzelf niet de kans meer bezit de liefde terug te winnen van de vrouw, die u verliet, nu valt het mij al te zwaar het geld in bezit te houden, dat ik u afnam.

Moge het u strekken tot grondslag voor een gelukkige wederopbouw van uw fortuin. Gij zult dan echter een andere werkwijze moeten toepassen; de vorige deugde blijktbaar niet.

Wat de drie echte diamanten betreft, gij hebt er niets meer aan en ik zal ze houden, als een geringe schadeloosstel-

ling voor de grote moeite, die ik mij
getroost heb en als aandenken aan deze
vrij ingewikkelde zaak!

John Raffles.

De volgende ochtend werd Houston
gearresteerd, op beschuldiging van po-
ging tot moord op een agent van politie.
van diefstal van juwelen en van poging

tot afpersing; bij diezelfde gelegenheid
vernam hij pas, schuimbekkend van
woede, uit de mond van de inspecteur,
aan wie Mackay de brief van Raffles
ter hand had gesteld, dat het de grote,
geheimzinnige avonturier was geweest,
die hem het koopje had geleverd, dat
naderhand overeen bleek te stemmen
met negen jaar celstraf.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAI :

De Folterkelder

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Millioenen-erfenis.	45. — Zwarte Anna.
2. — De gestolen Dolk.	46. — Het Juweel van Prins Omar.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	47. — Gevaarlijk spel.
4. — Het Verwisselde Lijk.	48. — Het Goud van de Metropitanbank.
5. — Zonderlinge Epidemie.	49. — De Bende van Myra Bonati.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	50. — Merry-Kid de verklikker.
7. — De Wraak der K. K. K.	51. — Het Verlaten Slot.
8. — Twee Doodsvijanden.	52. — De Riolen van Parijs.
9. — De Meester herleeft.	53. — Rovers en Verraders.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	54. — Een documentenjacht.
11. — Raffles en Amor.	55. — De Verijdelde Ontvoering.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
13. — De Broeder van Nicholson.	57. — Een Misluke Samenzwering.
14. — Avontuur in België.	58. — De Kooi des Doods.
15. — De Moord in Kamer 13.	59. — Jacht op Fortuin.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	60. — De Gouden Wisselbeker.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	61. — Een Fatale Vrouw.
18. — De Strijd om het Geheim.	62. — Een moderne Blauwbaard.
19. — Naar het Goudland.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
20. — Bloed en Goud.	64. — Een Spaans Drama.
21. — De buitenste Duisternis.	65. — Een merkwaardige diefstal.
22. — De Waanzinnige.	66. — Spoken op Marshy Manor.
23. — De gestole claim.	67. — Chantage en Hypnose
24. — De bergduivel.	68. — De Lokstem van het Goud
25. — De Goud-fee.	69. — Het Geheim van de Boekenkist
26. — Onrust op Holderness Hall.	70. — Het Revolutie Complot
27. — Het Geheime Document.	71. — Het Verlaten Huis
28. — De Redding van «Goudhaar».	72. — Het Spel met de Dood
29. — «Goudhaar».	73. — Het Verstoorde Feest
30. — De Smokkelkoningin.	74. — Russisch Goud
31. — De Misdaad in de trein.	75. — Een Moderne Robinson
32. — De Revue-Girl.	76. — De Moord in Fenchurch Street
33. — Professor Shirley.	77. — Het Vioolwonder
34. — De Kit van Wong Li.	78. — De Raadselachtige Moord
35. — De Gewaande Radjah.	79. — Een Avontuur in China
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	80. — De Verborgene Schat
37. — De Duivels van de Gele Zee.	81. — De Chinese Schatkamer
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.	82. — De Bende van de Gouden Ster
39. — Vijftig tegen één.	83. — Sensatie in de Opera
40. — Ilona, de avonturierster.	
41. — De Kelder des Doods.	
42. — De onverwachte terugkeer.	
43. — Rode Bill krijgt een lesje.	
44. — De Stem van het Verleden.	

IN VOORBEREIDING :

84. — De Folterkelder
85. — De Bedrieger bedrogen
86. — De Geheimen van Parijs

